

Cop. Becher & Maass, Berlin W.

Frank Wedekind

FRANK WEDEKIND LULU

(ERDGEIST)

TRAGEDIE O ČTYŘECH DĚJSTVÍCH
AUTORISOVANÝ PŘEKLAD A SCENICKÁ ÚPRAVA
OTOKARA FISCHERA
A
FRANTIŠKA ZAVŘELA

1914

(BURSÍK A KOHOUT, PRAHA)

KNIHOVNA SCENY / SVAZEK 3

NÁRODNÍ KNIHOVNA

1002331720

54 FH360 / 3

VEŠKERA PRÁVA VYHRAZENA
O PROVOZOVACÍM PRÁVU UDÍLÍ INFORMACE
„SCENA“, PRAHA II., VLADISLAVOVA 6
TIŠTĚNO V PRAŽSKÉ AKCIOVÉ TISKÁRNĚ
V PRAZE
VYDÁNO SCENOU JAKO 3. SVAZEK
KNIHOVNY

26/54
náhledy ze sbírky
Kniha

AUTORŮV LIST REŽISÉROVI

VELECTĚNÝ PANE ZAVŘELE!

Věnujete Svou uměleckou práci a Svou často osvědčenou uměleckou sílu pokusu, drama „Erdgeist“ přenést na české jeviště. Dovolte mi, abych Vám při této příležitosti především co nejvroucněji poděkoval za skvělou inscenaci „Erdgeista“, již jste daroval mnichovskému Uměleckému divadlu. Zbavil jste „osoby“ všeho náhodného a dal jste jim vystati jako pozemským mocnostem, jako činitelům našeho bytí — tak, jak mi při práci tanuly na mysli. Nicméně musil jsem se sám sebe ptáti, nebyla-li při tak mohutné inscenaci Vaše důvěra v mé dílo větší než jeho nosnost. Zdálo se však, že souhlas diváků Vám dával za pravdu. Jasně vynikal smrtelný zápas, jež bojuje přirozenost a samozřejmost ženské prabytosti se zděděnými zásadami mužství, ovládajícími svět.

Dovolte, abych vedle díky vyslovil též vroucí přání. Žije a tvoří teď v českém národě řada mladých dramatiků, kteří právě tak těžce nacházejí smysl a porozumění pro své jevištní výtvoř, jako já před dvaceti lety za ztuhlé hrůzovlády pedantického naturalismu v Německu. Kdyby českému představení

„Erdegeista“ byl popřán osvobozující účinek, že by mladým
těm bojovníkům uvolnilo okovy, že by jejich výtvorům otevřelo
domácí divadla a tím i jeviště Německa, byl by to největší
a nejkrásnější úspěch, jaký mohu přátí své práci, jejím výborným
překladaatelům, jakož i, vážený pane Zavřele, Vašemu scenování.

Se srdečným pozdravem

Váš oddaný

Frank Wedekind.

V Mnichově, 4. dubna 1914.

VÁCLAVU TILLEMU

O. F. a F. Z.

OSOBY DRAMATU

Dr. GOLL, medicínální rada.

Dr. SCHÖN, chefredaktor.

ALVA, jeho syn.

SCHWARZ, malíř.

PRINC ESCERNY.

SCHIGOLCH.

RODRIGO, artista.

HUGENBERG, gymnasista.

ESCHERICH, zpravodaj.

LULU.

HRABĚNKA GESCHWITZOVÁ, malířka.

FERDINAND, kočí.

JINDŘIŠKA, panská.

V pravo a v levo od diváka.

PROLOG

Za vytaženou oponou druhá opona. Před ní autor v kostymu krotitele zvířat, v levici karabáč, v pravici nabitý revolver.

Jen račte vstoupiti v můj zvěřinec,
vy svůdné dámy a vy hrdí páni.
tam skřehlí hrůzou, v horkém pokochání
tvář němou uvidíte, jak se sklání
před lidským umem, jenž ji zavřel v klec.
Jen račte dál, hned počne představení!
Dvě osob smí vzít dítě bez placení.

Tam člověk s šelmou za mřížovím těsným
svištěním důtek výsměšných se rve,
bestie řevem hromovým a děsným
se vztekle na tyl krotiteli štve;
teď chytrost vítězí, teď kostra tvrdší,
teď člověk — zvíře teď se k zemi skrčí;
muž sražen vzeptatou teď bestíí —
jen pohled ledový jak mráz:
a zvíře porobené zas
si nechá pánem šlapat po šiji.

Jsou časy zlé: nejeden pán i dáma,
jichž návštěvou dřív má hra počtěna,
dnes návštěvou svou poctívají drama

PROLOG

Za vytaženou oponou druhá opona. Před ní autor v kostymu krotitele zvířat, v levici karabáč, v pravici nabitý revolver.

Jen račte vstoupiti v můj zvěřinec,
vy svůdné dámy a vy hrdí páni.
tam skřehlí hrůzou, v horkém pokochání
tvář němou uvidíte, jak se sklání
před lidským umem, jenž ji zavřel v klec.
Jen račte dál, hned počne představení!
Dvě osob smí vzít dítě bez placení.

Tam člověk s šelmou za mřížovím těsným
svištěním důtek výsměšných se rve,
bestie řevem hromovým a děsným
se vztekle na tyl krotiteli štve;
teď chytrost vítězí, teď kostra tvrdší,
teď člověk — zvíře teď se k zemi skrčí;
muž sražen vzepiatou teď bestii —
jen pohled ledový jak mráz:
a zvíře porobené zas
si nechá pánem šlapat po šiji.

Jsou časy zlé: nejeden pán i dáma,
jichž návštěvou dřív má hra poctěna,
dnes návštěvou svou poctívají drama

i frašku, zpěvohru a lbsena.
Strávníci moji málo stravy mají
a proto navzájem se požívají.

Být hercem na scéně — jak převábné!
Ať jeho vlastní hlad je sebe krutší,
ať kolegovi hladem v břicho kručí,
nikdo mu s žeber maso nestáhne. —
Kdo mistrem však se stát chce v umění,
nechť práci svou dle platu necení.

Co v truchlohách lze, v komediích zřítí?
Domácí zvířata, jež mravně cítí:
jim rostlinné jen píce nutno k žití,
jich řeč se brouzdá v mělkém řečišti —
jak jejich bratří dole v hledišti.
Ten hrdina zde ptá se, miluje-li,
tam druhý k vodce nesmí přivonět,
tam třetí život proklíná zas celý,
a nikdo po fiukavých aktů pět
ho nesprovodí v onen lepší svět. —
Však pravé zvíře, krásné, šelmovitě,
to — dámy mé! — jen u mne uvidíte.

Uzříte tygra, v jehož rodině
je zvyk, že všecko na potkání zdávi;
i medvěda, jenž, od přírody žravý,
se při zpožděné zalkne hostině;
zábavnou opičku, pro kratochvíli
jež promrhává nejlepší své síly:
ač talent má, je bez velikosti zcela,
i koketuje lysinami těla;
a na mou věru, za oponou hned
v mém stanu velblouda lze uvidět! —

Jak něžně zvěř se líká k nohám mi,
když revolver můj hromem ozve se:

(vystřeli do publika)

vše stvoření se vůkol zatřese —
jen člověk ne: ten smeká před vámi.

Jen račte vstoupit! — Že si netroufáte?
Jen suďte sami, až se podíváte!
Uzříte havět zeměpásů všech:
draky a mloky, skryté v doupatech,
chameleony, hady, krokodily.
Vím, úsměvem jste mne již odsoudili,
neb mníte, slova má že v žertu straší —

(volá za jeviště:)

He, Auguste! Teď zmíji přines naši!

*(Břichatý dělník přinese představitelku Lulu v pierrotském
kostymu a posadí ji před krotitele.)*

Stvořena byla, zlo by páchala,
by jedem sváděla a lákala,
by vraždila, aniž to obět cítí.

(Šimraje Lulu na bradě:)

Jen strojené, mé hádě, nesmíš býti!
Buď bez okolků, neumělkována,
byť's kritikou snad byla peskována.
Neb nesmíš mňoukáním a písováním
nám prapodobu ženy zahalit,
nesmíš nám pošklebky a upejpáním
dětinnou ryzost hříchu zakalit!
Mluv — říkám to dnes velmi otevřeně —
vždy dle své přírody a přirozeně!
Neb vrchní zákon, svět co světem stál,
v uměních všech se samozřejmost zval.

(Publiku:)

Teď na to zvláštní podívaná není,
však sečkejte, a vše se rázem změní:
kol tygra klubko neprodyšné svine;
on stená, řve! — Kdo zvítězí? Kdo zhyne?! — —
Hop, odnes mi ji, Auguste, zas zpátky!

(Dělník vezme Lulu na příč na ramena; krotitel ji popleskává po bocích.)

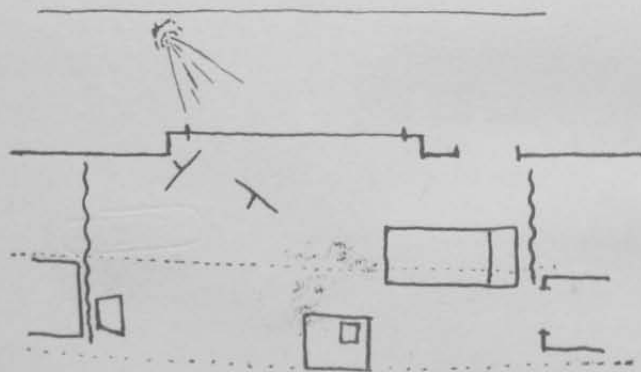
Největší skvost můj! nevinný a sladký!

(Dělník odnáší Lulu za jeviště.)

Teď přijde však to nejlepší a pravé: *(signál za scénou.)*

Má lebka mezi zuby šelmy dravé:
Jen račte vstoupit! Nenová to věc,
a každého vždy znovu baví přec.
Já troufám si mu tlamu roztrhnouti,
a dravec netroufá si přitisknout ji.
Té šelmě krásné, lité, žihané,
před lebkou mou přec respekt zůstane!
Svou hlavu do tlamy ji vložím směle;
jen vtip — a již to zapraští v mém čele!
Svých očí blesk já klidně odkládám;
za jeden vtip svůj život v sázku dám;
bez biče vejdu, s nechráněným tělem,
bezelstně, jak jsem stvořen stvořitelem. —
A víte-li, jak dravce toho zvat? — —
Publikum vzácné — — Račte vstupovat!!

(Rozhrne oponu.)

I. DĚJSTVÍ.
ATELIER.

PRVÉ DĚJSTVÍ

(Prostranný atelíer. — V pravo v zadu vchod, v pravo v předu postranní dvéře k ložnici. Uprostřed podium. Za ním španělská stěna, před ním smyrenský koberec. V levo v předu dva podstavce: na zadním je obraz, znázorňující dívčí poprsí; o přední podstavec je opřeno plátno, s obrazem do zadu. Před podstavci, trochu do prostřed v předu, otomana. Na ní tygří kůže. V pravo u stěny dvě židle. V pozadí dvojitý žebřík.)

PRVÝ VÝSTUP.

SCHWARZ A SCHÖN.

SCHÖN (*sedě v nohách otomany, prohlíží poprsí na zadním podstavci*): Víte, že tu dámu vidím teď v docela novém světle ?

SCHWARZ (*stojí za otomanou, v ruce štětec a paletu*): Nemaloval jsem ještě nikoho, u něhož by se výraz tváře tak neustále měnil. — Sotva jsem mohl jediný rys trvale zachytit.

SCHÖN (*ukazuje na obraz a dívá se na Schwarze*): Vidíte na ní tento výraz ?

SCHWARZ: Snažil jsem se jí bavit, když mi seděla. Dělal jsem, co jsem mohl, abych vyvolal alespoň trochu ustálenou náladu.

SCHÖN: Pak ovšem chápu ten rozdíl.

SCHWARZ (*namočí štětec do olejníčku a přetírá rysy obličejem.*)

SCHÖN: Myslíte, že tím podoba získá?

SCHWARZ: Jsem v umění pokud možno svědomitý. Víc se nedá dělat.

SCHÖN: Poslyšte . . .

SCHWARZ (*ustupuje na zad*): Barva je zas trochu zaražena.

SCHÖN (*divaje se naň*): Miloval jste vůbec kdy nějakou ženu?

SCHWARZ (*ide k podstavci, nanese barvu a ustoupí na druhou stranu*): Látka se ještě dost neodráží. Není ještě pořádně znát, že je pod ní živoucí tělo.

SCHÖN: Nemám nejmenší pochyby, že práce je dobrá.

SCHWARZ: Račte se postavit sem.

SCHÖN (*povstává*): Vypravoval jste jí asi hotové krváky.

SCHWARZ: Pokud možno nejdál do zadu.

SCHÖN (*ustupuje na zad, porazí plátno opřené o přední podstavec*): Pardon . . .

SCHWARZ (*zvedaje rám*): Ó prosím . . .

SCHÖN (*zaražen*): Co je to . . .

SCHWARZ: Znáte ji?

SCHÖN: Ne.

SCHWARZ (*dá obraz na podstavec. Je vidět dámu ustrojenou za pierrota, s vysokou pastýřskou berlou v ruce*): Kostymní obraz.

SCHÖN: Ale ta se vám povedla.

SCHWARZ: Vy ji znáte?

SCHÖN: Ne. A v tomto kostymu?

SCHWARZ: Je to teprv zhruba provedeno.

SCHÖN: Ovšem.

SCHWARZ: Prosim vás. Při malování musím bavit jejího muže.

SCHÖN: Poslyšte . . .

SCHWARZ: Rozumí se: o umění, aby mé štěstí bylo dokonalé.

SCHÖN: Jak jste se seznámil s tím rozkošným stvořením?

SCHWARZ: Jak to bývá. Třaslavý zakrslý dědek zapadne mi sem, nechci-li mu malovat ženu. Jak bych nechtěl! i kdyby měla vrásky jako matka zem. Druhého dne, když bije deset, rozlétnou se dvěře, a břicháč žene před sebou toto andělské dítě. Ještě teď cítím, jak se mi trásla kolena. Lokaj jako lineál a zelený jak brčál, s balíkem pod pažím. Kde prý je šatna. Představte si mou situaci. Otevru ty dvěře zde (*ukáže na pravo*). Ještě štěstí, že už bylo uklizeno. To rozkošné dítě tam vklouzne, a staroch si stoupne před dvěře na stráž. Po dvou minutách vyjde tenhle pierrot. (*Potřásaje hlavou.*) Jak živ jsem nic podobného neviděl. (*Jde na pravo a tupě zírá na dvěře ložnice.*)

SCHÖN (*sleduje ho pohledem*): A břicháč stojí na stráži?

SCHWARZ (*se obrátí*): Celé tělo v souzvuku s nemožným kostymem, jak by v něm bylo přišlo na svět. Jak dovede lokte zahrabat do kapes, jak zvedá nožky s koberec — často se mi krev nažene do hlavy . . .

SCHÖN: To je na obraze vidět.

SCHWARZ (*potřásaje hlavou*): Vite, našinec . . .

SCHÖN: Zde udržuje hovor model.

SCHWARZ: Ještě neotevřela úst.

SCHÖN: Ale jděte!

SCHWARZ: Dovolte, ukáži vám kostym. (*Odejde na pravo.*)

SCHÖN (*sám, před obrazem pierrota*): Ďábelská kráska. (*Před poprsím*): Zde je víc duše. (*Přicházejí do předu*): Je ještě trochu mlád na své stáří.

SCHWARZ (*vrací se s bílým atlasovým kostymem*): Jaká je to asi látka?

SCHÖN (*ohmatává látku*): Atlas.

SCHWARZ: A celé z jednoho kusu.

SCHÖN: Ale jak do toho?

SCHWARZ: To vám nemohu říci.

SCHÖN (*bera kostym za nohavice*): Ty široké nohavice!

SCHWARZ: Levou si vyhrne.

SCHÖN (*dívá se na obraz*): Až nad koleno!

SCHWARZ: Umi to roztomile.

SCHÖN: A průsvitné punčochy?

SCHWARZ: Ale malovat je, pane!

SCHÖN: To už dovedete.

SCHWARZ: A je vám koketní!

SCHÖN: Jak ji můžete tak hrozně podezírat?

SCHWARZ: Jsou věci, o kterých naše moudrost nemá zdání. (*Odnáší kostym do ložnice.*)

SCHÖN (*sám*): Když člověk spí...

SCHWARZ (*se vrací, podívá se na hodinky*): Ostatně, chcete-li se s ní seznámit...

SCHÖN: Ne.

SCHWARZ: Budou tu za okamžik.

SCHÖN: Kolikrát pak bude ta dáma ještě sedět?

SCHWARZ: Asi čtvrt roku musím ještě snášeti ta tantská muka.

SCHÖN: Ne, minim druhou dámu.

SCHWARZ: Promiňte. Nanejvýš třikrát. (*Doprovázeje ho ke dveřím*): Pak ať mi tu jen ráčí nechat svůj živůtek.

SCHÖN: Ale s radostí. Přijďte zas brzy ke mně. (*Srazí se ve dveřích s doktorem Gollem a s Lulu*): Amen.

DRUHÝ VÝSTUP.

DOKTOR GOLL. LULU. PŘEDCHOZÍ.

SCHWARZ: Dovoluji si představit...

GOLL (*Schönovi*): Co pak vy tu děláte?

SCHÖN (*libaje Lulu ruku*): Milostivá paní...

LULU: Snad již neodcházíte?

GOLL: Co pak vás sem zaválo?

SCHÖN: Přišel jsem se podívat na obraz své nevěsty.

LULU (*postoupí do předu*): Vaše nevěsta je zde?

GOLL: Tedy vy tu také dáváte pracovat?

LULU (*před poprsím*): Podívejme! Úchvatné! Rozkošné!

GOLL (*se ohlíží*): Vy jste ji tu asi někde schoval?

LULU: To je tedy to dítě, to je ten sladký zázrak, který z vás udělal nového člověka...

SCHÖN: Sedí mu obyčejně v odpoledních hodinách.

GOLL: A mně o tom ani slova?

LULU (*se obrátí*): Co pak je vskutku tak vážná?

SCHÖN: Patrně ještě vliv pensionátu, milostivá paní.

GOLL (*před poprsím*): Je vidět, že jste se důkladně změnil.

LULU: Ale teď ji už nesmíte nechat čekat.

SCHÖN: Za čtrnáct dní hodlám ohlásit naše zasnoubení.

GOLL (*k Lulu*): Nemařme čas. Hop!

LULU (*Schönovi*): Považte, jeli jsme klusem přes nový most na nábřeží. Sama jsem řídila.

SCHÖN (*se poroučí*):

GOLL: Ne, ne. My dva si ještě promluvíme. Jdi, Nellie! Hop!

LULU: Teď dochází na mne!

GOLL: Náš Apelles si už olizuje štětce.

LULU: Představovala jsem si to daleko zábavnější.

SCHÖN: Máte aspoň hrdé vědomí, že nám připravujete nejvybranější požitek.

LULU (*odcházejíc na pravo*): Jen počkejte.

SCHWARZ (*před dveřmi ložnice*): Smím prosit, paní vrchní radová. (*Zavře za ní dvěře a postaví se před ně.*)

GOLL: V naší svatební smlouvě jsem ji totiž pokřtil na jméno Nellie.

SCHÖN: Tak? — Hm.

GOLL: Co tomu říkáte?

SCHÖN: Proč ji raději neříkáte Mignon?

GOLL: To by také šlo. Na to jsem nepřípadl.

SCHÖN: Myslíte, že je jméno při tom tak důležité?

GOLL: Vždyť víte, nemám děti.

SCHÖN (*vytáhne z kapsy pouzdro na cigarety*): Ale vždyť jste teprve několik měsíců ženat.

GOLL: Děkuji. Netoužím po nich.

SCHÖN: Kouříte?

GOLL (*si běře cigaretu*): To jedno mi docela postačí. (*Schwarzovi*): Povězte, co vlastně dělá vaše malá tanečnice?

SCHÖN (*ohlédne se po Schwarzovi*): Vy — a tanečnice?

SCHWARZ: Ta dáma mi tenkrát seděla jen z ochoty. Znáš ji z výletu spolku Cecilie.

GOLL (*Schönovi*): Hm — myslím, že se počasí změní.

SCHÖN: Převlékání asi nejde zčerstva?

GOLL: To je jako blesk! Žena musí být virtuoskou ve svém oboru. Jako každý z nás ve svém, má-li život za něco stát. (*Volá*): Hop, Nellie!

SCHWARZ (*u dveří*): Paní vrchní radová!

LULU (*z vnitř*): Hned, hned.

GOLL (*Schönovi*): Taková hňupové jsou mi nepochopitelní.

SCHÖN: Já jim závidím. Taková hňupové neznají větší svátosti nad svou bídu. Cítí se bohatšími, než našinec s třiceti

tisící renty. Ostatně nemůžete soudit o člověku, který od dětství žil z palety do úst. Jen to zkuste ho financovat. Je to věc výpočtu. Mně se k tomu nedostává morální odvahy. Člověk si také lehce spálí prsty . . .

LULU (*vystupujíc z ložnice v pierrotském kostymu*): Zde jsem.

SCHÖN (*se obrátí, po přestávce*): Báječně!

LULU (*přistoupí blíž*): Nuže?

SCHÖN: Zahanbíte nejmělejší fantasii.

LULU: Jak se vám líbím?

SCHÖN: Před takovým obrazem každé umění si zoufá.

GOLL: Že ano?

SCHÖN (*k Lulu*): Snad ani pořádně nevíte, co děláte.

LULU: Znáš se dokonale.

SCHÖN: Pak by neškodilo trochu víc rozvahy.

LULU: Vždyť konám jen svou povinnost.

SCHÖN: Jste pudrována?

LULU: Co vás napadá!

GOLL: Má bílou kůži, jakou jsem ještě nikde neviděl. Však jsem našemu Raffaelovi zde řekl, aby se o pleť staral co nejméně. Nemohu si pomoci, moderní mazaniny mě nenadchnou.

SCHWARZ (*u podstavců, připravuje si barvy*): Dnešní umění rozhodně děkuje impressionismu za to, že se smí bez uzardění postavit po bok starým mistrům.

GOLL: Pro kus dobytka se dnešní umění snad dokonce hodí.

SCHÖN: Pro boha, jen se nerozčilovat!

LULU (*padne Gollovi kolem krku a líbá ho*).

GOLL: Je ti vidět negligé, zastrč si je.

LULU: Nejraději bych je byla odložila. Jen překáží.

GOLL: On by ie tam ještě přimaloval.

LULU (*vezme pastýřskou hůl a vystupuje na podium; Schönovi*): Co byste tomu řekl, kdybyste teď musil dvě hodiny stát bez hnutí?

SCHÖN: Zapsal bych se čertu, abych s Vámi směl měnit.

GOLL (*sedaje si na pravo*): Pojdte sem. Zde je totiž má pozorovací stanice.

LULU (*vyhrnujíc si levou nohavici až po koleno, Schwarzovi*): Tak?

SCHWARZ: Ano...

LULU (*vyhrnujíc ji o poznání výš*): Tak?

SCHWARZ: Tak, tak...

GOLL (*s posunem ruky Schönovi, jenž se posadil na židli vedle něho*): Odtud se mi totiž zdá ještě hezčí.

LULU (*nehýbajíc se*): Ó prosím! Jsem se všech stran stejně hezká.

SCHWARZ (*k Lulu*): Právě koleno trochu do předu, smím-li prosit.

SCHÖN (*s gestem*): Tělo snad ukazuje jemnější obrysy...

SCHWARZ: Osvětlení je dnes alespoň trochu snesitelné.

GOLL: Jen chutě s ní na plátno! Držte štětec trochu volněji!

SCHWARZ: Prosím, pane medicínální rado.

SCHÖN: Malujte ji jako zátiší.

SCHWARZ: Prosím, pane doktore. (*K Lulu*): Paní radová ráčovala držeti hlavu o poznání výš.

LULU (*zvedajíc hlavu*): Namalujte mi rty trochu otevřeny.

SCHÖN: Malujte sníh na ledu. Rozohňte-li se při tom, pozbude vaše umění hned uměleckosti.

SCHWARZ: Prosím, pane doktore!

GOLL: Víte, umění musí přírodu podávat tak, aby z toho byl aspoň duševní požitek!

LULU (*poněkud otvírajíc ústa; Schwarzovi*): Vidíte — tak. Tak je mívám zpola otevřeny.

SCHWARZ: Jakmile přijde slunce, hodí sem zeď z protějšíka teplé odstíny.

GOLL (*k Lulu*): Vůbec se ve své póse chovej tak, jakoby zde náš Velasquez ani nebyl.

LULU: Vždyť malíř vlastně ani není muž.

SCHÖN: Myslím, že se z jedné chvályhodné výjimky nedá hned soudit o celém jejich cechu.

SCHWARZ (*ustupuje od podstavce*): Měl jsem si minulé podzim přec jen najmouti jiný atelier.

SCHÖN (*nabízí Gollovi cigaretu a zapaluje ji; oba mluví docela tiše. Dlouhá pauza. Je slyšet jen malíře pracovat. Němá hra Lulu s Schwarzem i s Schönem*).

SCHÖN: Co jsem chtěl říci — viděl jste už malou O'Morphi jako peruánskou lovkyni perel?

GOLL: Zitra se na ni jdu podívat po čtvrté. Kníže Polosov mne tam zavedl. Jeho vlas samým nadšením již zase ztmavěl.

SCHÖN: Vám se tedy také zdá tak báječná?

GOLL: Kdo by o tom kdy soudil předem!

LULU: Myslím, že někdo klepal.

SCHWARZ: Omluvte mne na okamžik. (*Jde ke dveřím a otevře.*)

GOLL: Smiš se na něj směle usmívat trochu libezačji.

SCHÖN: Na toho to neplatí.

GOLL: A i kdyby! — K čemu pak tu sedíme my dva!

TŘETÍ VÝSTUP.

ALVA SCHÖN. PŘEDCHOZÍ.

ALVA (*ještě za španělskou stěnou*): Smím vstoupit?

SCHÖN: Můj syn.

LULU: Á, pan Alva!

GOLL: Jen bez okolků, vstupte!

ALVA (*předstoupí; podává Schönovi a Gollovi ruku*):
Pane medicínální rado . . . (*obraceje se k Lulu*): Co vidím? —
Kdybch vás jen mohl získati pro svou hlavní úlohu!

LULU: Myslím, že bych netančila dost dobře pro váš kus.

ALVA: Ale vždyť máte učitele tance, jakého nenajdete
na žádném evropském divadle!

SCHÖN: Co tě sem přivádí?

GOLL: Dáváte tu asi také někoho tajně portretovat?

ALVA (*Schönovi*): Přicházím pro tebe, abys šel se mnou
na generální zkoušku.

SCHÖN (*se zvedá*).

GOLL: Co pak dnes už máte zkoušku v kostymech?

ALVA: Ovšem. Pojdte s námi. Za pět minut musím být
na jevišti. (*K Lulu*): Já nešťastný!

GOLL: Docela jsem zapomněl — jak že se jmenuje Váš
balet?

ALVA: Dalailama.

GOLL: Co pak ten není v blázinci?

SCHÖN: Mínete Nietzscheho, pane zdravotní rado.

GOLL: Máte pravdu. Já si ty dvapletu.

ALVA: Pomohl jsem buddhismu na nohy.

GOLL: Dle nohou se pozná dramatik.

ALVA: Corticelliová tančí mladistvého Buddhu, jako by
byla světlo světa spatřila nad Gangem.

SCHÖN: Pokud byla na živu matka, tančila nohama . . .

ALVA: Když se pak postavila na vlastní nohy, tančila
rozumem . . .

GOLL: A teď tančí srdcem!

ALVA: Chcete-li ji vidět —?

GOLL: Díky.

ALVA: Ale pojdte přece s námi!

GOLL: Nemožno!

SCHÖN: Ostatně nemáme času nazbyt.

ALVA: Pojdte s námi, pane medicínální rado. V třetím
jednání uvidíte Dalailamu a jeho mnichy v klášteře . . .

GOLL: Mne by zajímal leda mladý Buddha.

ALVA: Co pak vám brání?

GOLL: Nejde to. Nejde.

ALVA: Potom půjdem k Petersovi. Tam můžete dát výraz
svému obdivu.

GOLL: Nenaléhejte už. Prosím vás o to.

ALVA: Uvidíte krotké opičky, oba brahmány, uvidíte
děvčátka . . .

GOLL: Pro živého boha, jen s děvčátky mi dejte pokoj!

LULU: Pane Alvo, rezervujte nám na pondělí prosceni-
ovou lóži!

ALVA: To se přec rozumí samo sebou, milostivá paní.

GOLL (*stojí před portretem*): A než se vrátím, zpacká
mi ten pekelný Brueghel celý obraz!

ALVA: To by nebylo tak zlé. To se přemaluje.

GOLL: Když já tomu Caravaccimu nevyložím každý tah
štětcem . . .

SCHÖN: Ostatně mám vaši úzkostlivost za zbytečnou.

GOLL: Až jindy, pánové!

ALVA (*s divadelním pathosem*): Brahmáni pozbývají trpě-
livosti! Dcery Nirvány se v triku třesou zimou.

GOLL: Prokletá mazanina!

SCHÖN: Dostaneme, že vás nepřivádíme.

GOLL (*stále ještě pod obrazem*): Za pět minut se vrátím.

ALVA (*k Lulu*): Mne pohřichu volá povinnost, milostivá
paní.

GOLL (*Schwarzovi*): Zde trochu víc modelovat. Vlasy
jsou špatné. Jste nějak rozptýlen . . .

ALVA: Pojdte.

GOLL (*k Lulu*): Jenom na skok! (*odcházeje; ve dveřích*):
K Petersovi mne nezatáhne ani deset koní.

SCHÖN (*odcházeje za Alvou a Gollem*): Sednem do
mého vozu, čeká dole. (*Schön a Lulu na sebe pohlédnou.*)

ČTVRTÝ VÝSTUP.

SCHWARZ. LULU.

(*Dlouhá pauza.*)

SCHWARZ (*hodí paletu na stolec; shýbne se na levo, odplivne si*): Holota! — Kdyby už byl život u konce! — Ale chleba! — Hubo jež a hubo mlč! — Teď se ve mně vzpíná hrdost umělce. (*Pohlédnuv na Lulu*): Tahle společnost! — (*Zvedne se, jde v pravo na zad, pohlíží na Lulu se všech stran, sedne si zase k podstavci.*) Těžko si vybrat. — — Smím-li paní vrchní radovou obtěžovat, pravou ruku o něco výš.

LULU (*chopí se pastýřské berly tak vysoko jak může; pro sebe*): Kdo by si to byl pomyslí!

SCHWARZ: Jsem asi hodně k smíchu?

LULU: On se hned vrátí.

SCHWARZ: Vždyť maluji.

LULU: Už je tu.

SCHWARZ (*povstáváje*): Prosim?

LULU: Neslyšíte?

SCHWARZ: Někdo přichází...

LULU: Vždyť jsem věděla.

SCHWARZ (*vychází; po pause vstupuje a již ve dveřích mluví*): To je domovník. Zametá na schodech.

LULU: Bohu dik.

SCHWARZ: Chodíváte asi s panem vrchním medicínálním radou k jeho nemocným?

LULU: To by mi ještě scházelo!

SCHWARZ: Protože nejste uvyklá samotě.

LULU: Máme doma hospodyní.

SCHWARZ: Společníci?

LULU: Má dobrý vkus.

SCHWARZ: V čem?

LULU: Obléká mne.

SCHWARZ: Chodíte asi často na plesy?

LULU: Nikdy.

SCHWARZ: Tedy k čemu toalety?

LULU: K tančení.

SCHWARZ: Což tančíte?

LULU: Čardáš — samaqueku — skirtdance —

SCHWARZ: Nepřiči se vám to?

LULU: Zdám se vám ošklivá?

SCHWARZ: Nerozumíte mi. — Kdo pak vás učí?

LULU: On.

SCHWARZ: Kdo?

LULU: On.

SCHWARZ: On?

LULU: Hraje na housle. — — —

SCHWARZ (*chytá se za hlavu*): Každý den člověk pozná něco nového.

LULU: Učila jsem se v Paříži. Měla jsem hodiny u Eugénie Fougèreové. Dovolila mi také, abych si kopírovala její kostymy.

SCHWARZ: A jaké jsou to kostymy?

LULU: Zelená krajková sukénka až po kolena; nabíraná, rozumí se s hodně hlubokým výstřihem a strašně sešněrovaná. Světle zelená spodnička, pak pořád světlejší. Sněhově bílá dessous s krajkami na dlaň širokými...

SCHWARZ: Už nemohu...

LULU: Malujte přec!

SCHWARZ (*nožem seškrabuje něco s obrazu*): Co pak vám není zima?

LULU: Bůh chraň! Není. Jak jste na to připadl? Co pak je vám taková zima?

SCHWARZ: Dnes ne. Není.

LULU: Bohudíky, lze vydechnout.

SCHWARZ: Jak to . . .

LULU (*hluboce vdechne*).

SCHWARZ: Toho, prosím, nechte! — (*Vyskočí, odhodí štětec a paletu, obchází sem a tam.*) Cidič bot se aspoň stará jen o její nohy. Také ho barva nic nestojí. Nebudu-li zítra mít co večeret, neoptá se mne žádná dámička, umím-li srkat ústřice.

LULU: Je to netvor!

SCHWARZ (*dává se zase do práce*): Co ho také čert nosí do divadla!

LULU: Mně by také bylo milejší, kdyby byl zůstal.

SCHWARZ: Opravdu, jsme mučenníci svého povolání!

LULU: Nechtěla jsem vám ublížit.

SCHWARZ (*váhavě k Lulu*): Kdybyste v levo — nohavici — trochu výš — —

LULU: Tady?

SCHWARZ (*přistoupí k podiu*): Dovolte . . .

LULU: Co chcete?

SCHWARZ: Ukáži vám to.

LULU: To nejde.

SCHWARZ: Jste nervósní . . . (*Chce se chopit její ruky.*)

LULU (*hodí mu pastýřskou berlu do tváře*): Dejte mi pokoj! (*Pospíchá k východu.*) Tak snadno mne nedostanete.

SCHWARZ: Nerozumíte žertu.

LULU: Ó ano, rozumím všemu. Jen mě pusťte. Násilím nesvedete u mne pranic. Dejte se zas do práce. Nemáte

práva mne obtěžovat. (*Uteče se za otomanu.*) Posadte se k svému podstavci.

SCHWARZ (*chce se dostat kolem otomany*): Jen co vás potrestám za vaše rozmary.

LULU (*vyhýbajíc se*): To byste mne musil napřed mít. Jděte. Však mne nechte. — V dlouhých šatech byla bych vám už padla do rukou. — Ale jako pierrot!

SCHWARZ (*napřahuje se po celé délce přes otomanu*): Mám tě!

LULU (*hodí mu přes hlavu tygří kůži*): Dobrou noc! (*Stojí na špičkách na podiu.*) Divám se do dálky přes všechna města, co jsou na zemi . . .

SCHWARZ (*vymotává se z přikrývky*): Ta uličnice! LULU: Sahám do nebes a hvězdy si vplétám do vlasů. Vždyť jsem vám řekla, že mne nedostanete. (*Skočí za obraz.*)

SCHWARZ (*jde do předu*): Tedy mír. (*Chce ji obejmout.*) LULU: Nedotýkejte se mne, sic . . . (*Hodí proti němu podstavec s poprsím, takže se obojí hřmotně skácí na zem.*)

SCHWARZ (*vzkřikne*): Milosrdný bože!

LULU (*na levo v zadu*): Diru jste do toho udělal sám.

SCHWARZ: Jsem zničen. Deset neděl práce, má cesta, má výstava. — Teď už je všechno jedno. (*Vrhá se za ni.*)

LULU (*skočí přes otomanu; přes podium se dostane do předu*): Příkop! — Nepadněte tam! (*Prorazí nohou obraz s poprsím.*) Udělala z něho nového člověka! (*Upadne do předu.*)

SCHWARZ (*klopýtaje o španělskou stěnu*): Teď neznám slitování!

LULU (*v pozadí*): Dejte mi teď pokoj. — Točí se mi hlava. — Ó bože, bože . . . (*Přijde do předu a klesne na pohovku.*)

SCHWARZ (*zastrčí závora u dveří. Pak si sedne vedle ní, vezme ji za ruku a pokrývá ji polibky, zarazí se; je vidět, že bojuje vnitřní boj*).

LULU (*rozevře oči*): Může se vrátit.

SCHWARZ: Jak je ti?

LULU: Jako bych byla do vody padla.

SCHWARZ: Miluji tě.

LULU: Milovala jsem jednou jednoho studenta.

SCHWARZ: Nellie . . .

LULU: Měl obličej samý šrám . . .

SCHWARZ: Miluji tě, Nellie.

LULU: Nejmenuji se Nellie.

SCHWARZ (*ji políbí*).

LULU: Jmenuji se Lulu.

SCHWARZ: Já bych ti říkal Evo.

LULU: Víte, kolik je hodin?

SCHWARZ (*divá se na hodinky*): Půl jedenácté.

LULU (*vezme hodinky, rozevře je*).

SCHWARZ: Ty mne nemiluješ.

LULU: Ba ano . . . Je půl jedenácté a pět minut.

SCHWARZ: Dej mi hubičku, Evo!

LULU (*vezme ho za bradu a políbí ho, vyhodí hodinky do vzduchu a chytí je zas*): Je z vás cítit tabák.

SCHWARZ: Proč mi netykáš?

LULU: To by bylo nepohodlné.

SCHWARZ: Přetvařuješ se!

LULU: Mně se zdá, že vy sám se přetvařujete! — Já a přetvařovat se? Co vás to napadá? — Toho jsem nikdy neměla zapotřebí.

SCHWARZ (*se zvedne, nejsa sebe mocen; rukou si přeje přes čelo*): Všemohoucí bože! Já neznám svět . . .

LULU (*křičí*): Jenom mne nezabte!

SCHWARZ (*rychle se obrátí*): Tys ještě nikdy nemilovala . . .!

LULU (*zpola se vztyčujíc*): Vy jste ještě nikdy nemiloval . . .!

GOLL (*z venčí*): Otevřte!

LULU (*vyskočila*): Schovejte mne! Ó bože, schovejte mne!

GOLL (*buší do dveří*): Otevřte!

SCHWARZ (*chce ke dveřím*).

LULU (*ho zadržuje*): Zabije mne.

GOLL (*mlátí do dveří*): Otevřte!

LULU (*shroucena před Schwarzem, objímá mu kolena*): Zabije mne. Zabije mne.

SCHWARZ: Vstaňte . . . (*Dvěře s rachotem padnou do atelieru*).

PÁTÝ VÝSTUP.

GOLL. PŘEDCHOZÍ.

GOLL (*s očima podlitýma krví, třímaje v ruce hůl, se vrhá na Schwarze a Lulu*): Vy psi! — Vy . . . (*těžce oddychuje, několik okamžiků popadá dech a skácí se do předu na podlahu*).

SCHWARZ (*zavravorá*).

LULU (*utekla se ke dveřím*) — (*Pausa*).

SCHWARZ (*přistoupí ke Gollovi*): Pane — pane me — pane medi — pane medicí — pane medicínální rado.

LULU (*ve dveřích*): Prosim, upravte dřív atelier.

SCHWARZ: Pane vrchní medicínální rado. (*Skloní se k němu*.) Pane . . . (*Poodstoupí*.) Škrábl se na čele. Pomozte mi, položíme ho na pohovku.

LULU (*couvne plaše se třesouc*): Ne, ne . . .

SCHWARZ (*pokouší se ho převrátit*): Pane medicínální rado.

LULU: Neslyší.

SCHWARZ: Tedy mi přec pomozte.

LULU: Ani spolu ho nezvednem.

SCHWARZ (*se vzpřímí*): Pošlu pro lékaře.

LULU: Je hrozně těžký.

SCHWARZ (*běře klobouk*): Prosím vás, buďte tak laskava a urovnejte trochu podstavce a nařadí, než se vrátím. (*Odejde.*)

ŠESTÝ VÝSTUP.

LULU. GOLL.

LULU: Najednou vyskočí. — (*Naléhavě.*) Pusi! — — —
Dělá, jakoby neslyšel. (*Přichází velkým obloukem do předu.*)
Dívá se mi na nohy a dává pozor na každý můj krok.
Všude mne sleduje očima. — (*Dotkne se ho špičkou nohy.*)
Pusi! — (*Couvne.*) Myslí to doopravdy — — — Je po
tanci. — Nechá mne sedět. — — — Co si počnu? — — (*Shýbne
se k zemi.*) Cizí, cizí tvář! — (*Vzpřímí se.*) A nikdo mu ne-
prokáže poslední službu. — To je zoufalé... (*usedá na
pohovce a hledí před sebe.*)

SEDMÝ VÝSTUP.

SCHWARZ. PŘEDCHOZÍ.

SCHWARZ: Ještě se nevzpamatoval?

LULU (*v levo v předu*): Co si počnu?

SCHWARZ (*skloněn nad Gollem*): Pane medicínální rado.

LULU: Mně se skoro zdá, že to myslí doopravdy.

SCHWARZ: Mluvte přece slušně!

LULU: Tak by se mnou nemluvil! Není-li mu dobře,
musím mu tančit.

SCHWARZ: Lékař tu bude každým okamžikem.

LULU: Lék mu nepomůže.

SCHWARZ: Ale když se něco takového stane, zkusí se
přec všechno.

LULU: On na to nevěří.

SCHWARZ: Nepřevléknete se alespoň?

LULU: Ano. — Hned.

SCHWARZ: Tedy nač ještě čekáte?

LULU: Prosím vás...

SCHWARZ: Co je...?

LULU: Zatlačte mu oči.

SCHWARZ: Jste hrozná.

LULU: Daleko ne tak jako vy.

SCHWARZ: Jako já?

LULU: Vy jste rozený zločinec.

SCHWARZ: Co pak vás tento okamžik ani trochu ne-
dojímá?

LULU: Na mne to také jednou přijde.

SCHWARZ: Prosím vás, teď už buďte zticha!

LULU: Na vás to také jednou přijde.

SCHWARZ: To byste v takovém okamžiku věru nemusila
připomínat.

LULU: Prosím vás...

SCHWARZ: Čiňte, co se vám zdá nutné. Já se v tom
nevyznám.

LULU (*na pravo od Golla*): Dívá se na mne.

SCHWARZ (*na levo od Golla*): Na mne také...

LULU: Zbabělče!

SCHWARZ (*zatlačí Gollovi kapesníkem oči*): Je to po-
prvé v mém životě, co jsem k tomu odsouzen.

LULU: Co pak jste to neudělal své matce?

SCHWARZ (*nervózně*): Ne.

LULU: Byl jste pryč?

SCHWARZ: Ne!

LULU: Či jste se bál?

SCHWARZ (*prudce*): Ne.

LULU (*zachvěje se, couvne*): Nechtěla jsem vás urazit.

SCHWARZ: — Má matka ještě žije.

LULU: Tedy máte aspoň ještě někoho.

SCHWARZ: Nemá co do úst.

LULU: To znám.

SCHWARZ: Nevysmívejte se mi!

LULU: Teď jsem bohata . . .

SCHWARZ: To je příšerné! (*Jde na levo.*) Ona za to nemůže!

LULU (*pro sebe*): Co si počnu.

SCHWARZ (*pro sebe*): Docela zdivočelá.

(*Schwarz na levo. Lulu na pravo; dívají se na sebe nedůvěřivě.*)

SCHWARZ (*jde k ní, vezme ji za ruku*): Pohleď mi do očí!

LULU (*úzkostně*): Co chcete . . .

SCHWARZ (*vede ji k otomaně, přinutí ji, aby si vedle něho sedla*): Pohleď mi do očí!

LULU (*dívá se mu do očí*): Vidím se v nich jako pierrot.

SCHWARZ (*odstrčí ji od sebe*): Prokletá maškaráda!

LULU: Půjdu se převléci . . .

SCHWARZ (*ji zadržuje*): Otázku . . .

LULU: Vždyť nesmím odpovídat.

SCHWARZ (*zase u otomany*): Umiš říci pravdu?

LULU: Nevím.

SCHWARZ: Věříš vůbec v boha?

LULU: Nevím.

SCHWARZ: Dovedeš při něčem přísahat?

LULU: Nevím. Pusťte mne! Blázníte!

SCHWARZ: V co tedy věříš?

LULU: Nevím.

SCHWARZ: Co pak nemáš duši?

LULU: Nevím.

SCHWARZ: Milovala jsi už?

LULU: Nevím.

SCHWARZ (*vstane, jde na levo, pro sebe*): Neví!

LULU (*nehýbajíc se*): Nevím.

SCHWARZ (*s pohledem na Golla*): Ten to ví . . .

LULU (*blížíc se mu*): Co chcete vědět?

SCHWARZ (*rozhořčen*): Jdi, oblékni se!

LULU (*odejde do ložnice*).

OSMÝ VÝSTUP.

SCHWARZ. GOLL.

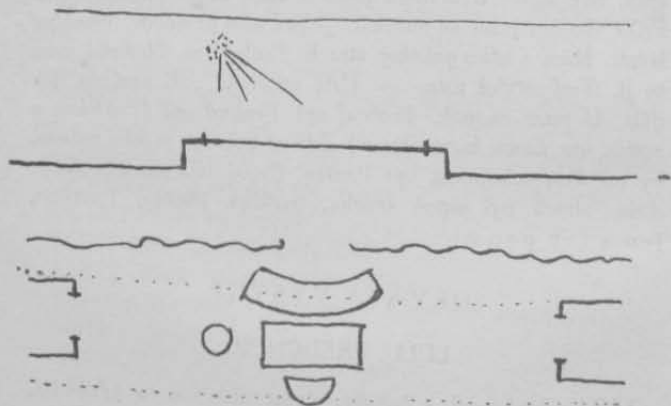
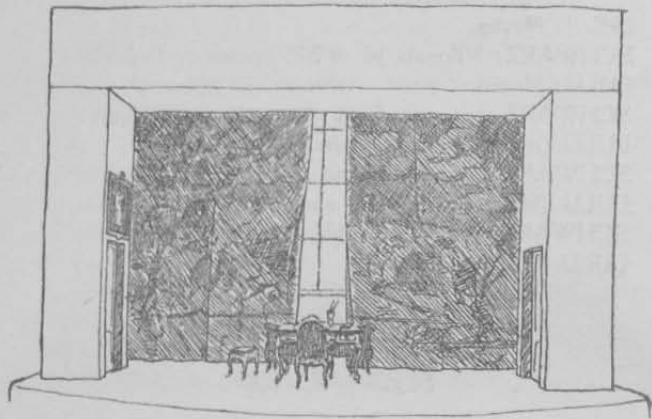
SCHWARZ: Měnil bych s tebou, ty mrtvý! Dám ti ji zpět. Svě mládí ti k tomu přidám. Mně chybí odvaha i víra. Příliš dlouho jsem se načekal. Je pro mne už pozdě. Nesnesu štěstí. Mám z něho pekelný strach. Probuď se. Nedotkl jsem se jí. Teď otvírá ústa. — Ústa otevřena, oči zavřeny, jak děti. U mne naopak. Probuď se! Probuď se! (*Poklekne a ováže mu hlavu kapesníkem.*) Zde na kolenou prosím nebesa, by mi dala schopnost být šťasten. By mi dala sílu a svobodu duše, abych byl aspoň trochu, trošičku šťasten. Pro ni, jen a jen pro ni.

DEVÁTÝ VÝSTUP.

LULU. PŘEDCHOZÍ.

LULU (*vystoupí z ložnice, úplně oblečena, v klobouku; pravou ruku pod levým pažďím; Schwarzovi, zvedajíc levé rámě*): Prosím vás, zapněte mi ten háček. Mně se třese ruka.

(*Opona.*)

II. DĚJSTVÍ. POKOJ.

DRUHÉ DĚJSTVÍ

(Velmi elegantní salon. V pravo na zad vchod. V předu z prava i z leva portierey. Na zadní stěně nad krbem obraz Lulu jako pierrota, v nádherném brokátovém rámu. V levo vysoké zrcadlo. Před ním chaise longue. V pravo psací stůl z ebenového dřeva. Uprostřed několik židlí kolem čínského stolu.)

PRVÝ VÝSTUP.

LULU. SCHWARZ. PAK JINDŘÍŠKA.

LULU (leží na pohovce; je vidět pouze její ruku, jež hledá na psacím stolku cukroví a zmizí; pak hledá cigaretu; pauza; pak čte, škrtně sirkou a zmizí; pak čte dál.)

SCHWARZ (vstoupí z prava; sklóní se nad Lulu, políbí ji na čelo, jde na levo, obrátí se mezi portierou): Evo!

LULU (s úsměvem): Račte?

SCHWARZ: Zdáš se mi dnes nadmíru rozkošná.

LULU (pohlédne do zrcadla): Podle toho, co se komu líbí.

SCHWARZ: Vlasy ti voní tak jitřně, svěže...

LULU: Přicházím z lázně.

SCHWARZ (blíže se jí): Mám dnes hrozně práce.

LULU: To si namlouváš.

SCHWARZ (sedá si na okraj chaise longue): Co to čteš?

LULU (čte): Pojednou zaslechla paprsek spásy kývati po schodech nahoru.

SCHWARZ (běře knihu): Kdo pak to, pro boha, píše tak dojmavě?

LULU (vytrhne mu knihu a čte): Byl to listonoš s penězi.

JINDŘIŠKA (z předsíně, pod pažďí krabici na klobouky, klade na stůl misku s dopisy): Pošta. — Jdu k modistce, s kloboukem. Milostivá paní ještě poručí?

LULU: Nic.

SCHWARZ (kyne, aby odešla.)

JINDŘIŠKA (s potutelným úsměvem odchází.)

SCHWARZ: Co pak se ti v noci zdálo?

LULU: Na to se mne dnes ptáš už potřetí.

SCHWARZ (se zvedne, běře s miskou dopisy): Hrozím se novinek. Den co den mám strach, že bude konec světa. (Zpět k chaise longue; dává Lulu dopis): Pro tebe.

LULU (vznáší lístek k nosu): To psala Corticelli. (Skrývá jej za řadry.)

SCHWARZ (čta zběžně dopis): Má tanečnice samaqueky je prodána — za 50.000 marek!

LULU: Kdo to píše?

SCHWARZ: Sedelmeier v Paříži. Už třetí obraz, co jsme svoji. Samým štěstím už ani nevím kudy kam.

LULU (ukazujíc na dopisy): Zde je toho ještě víc.

SCHWARZ (rozevře snubní oznámení): Hleďme! (Dává je Lulu.)

LULU (čte): Pan vládní rada Jindřich rytíř z Czarynkowa klade si za čest oznámiti Vám co nejuctivěji zasnoubení své dcery Charlotty Marie Adelaidy s panem doktorem Ludvikem Schöнем.

SCHWARZ (otviraje jiný dopis): Konečně! Vždyť je to věčnost, co se k tomu má, aby své zasnoubení oznámil ve-

řejně. Nechápu to; tak energický člověk, s takovým vlivem! Co vlastně překáží jeho svatbě?!

LULU: Co to máš v ruce?

SCHWARZ: Pozvání, abych obeslal mezinárodní výstavu v Petrohradě. — Ani nevím, co malovat.

LULU: Rozumí se, že nějakou roztomilou dívku.

SCHWARZ: Chceš-li mi ty být modelem.

LULU: Vždyť je snad také dost a dost jiných hezkých dívek.

SCHWARZ: Ale před jiným modelem, a kdyby byl pikantní jako samo peklo, nedovedl bych tak plně vykořistit svůj talent.

LULU: Tedy mi nic jiného nezbyvá. — Nešlo by to snad také v leže?

SCHWARZ: Arrangement bych opravdu nejraději přenechal tvému vkusu. (Skládá dopisy.) Jen abychom nezapomněli Schönovi ještě dnes blahopřát. (Jde na pravo a zavírá dopisy do psacího stolu.)

LULU: To se přec již dávno stalo.

SCHWARZ: K vůli jeho nevěstě.

LULU: Tak mu to napiš ještě jednou.

SCHWARZ: A teď do práce. (Políbí Lulu, odchází v levo, obrátí se mezi portierou): Evo!

LULU (odkládá knihu, s úsměvem): Račte?

SCHWARZ (se jí blíží): Každý den jako bych tě viděl poprvé.

LULU: Ty jsi hrozný.

SCHWARZ (klesá před chaise longue na kolena, celuje jí ruku): Tím jsi sama vinna.

LULU (hladic mu kadeře): Jsi nenasytý.

SCHWARZ: Vždyť jsi má. A také nikdy neokouzliš více, než kdybys jen pro boha jednou byla na několik hodin po-

řádně ohyzdná. Co tě mám, nemám nic jiného než tebe. —
Sám sobě jsem se úplně ztratil...

LULU: Jen ne tak zprudka!

(V předsíni se zvoní.)

SCHWARZ (se zalekne): Proklatě.

LULU: Nejsme doma!

SCHWARZ: Snad je to obchodník s obrazy...

LULU: A kdyby to byl čínský císař.

SCHWARZ: Okamžik. (Odejde.)

LULU (visionářsky): — Ty? — ty? — (přimhouří oči).

SCHWARZ (se vrací): Žebrák; byl prý ve válce. Nemám
drobných. A je nejvyšší čas, abych se už dal do práce.
(Odejde na levo.)

LULU (upravuje se před zrcadlem, shrne vlasy do týlu
a vychází.)

DRUHÝ VÝSTUP.

LULU. SCHIGOLCH.

SCHIGOLCH (uváděn Lulu): Představoval jsem si ho
trochu kavalířtějšího; trochu víc nimbu. Je nějak zakřiknut.
Lekl se, když spatřil mne.

LULU (upravujíc mu židli): Že na něj také chodíš s žebrotou!

SCHIGOLCH: Proto sem totiž vleku svých (nesrozumitelně)
sedmasedmdesát jar. Řeklas mi, že si z rána hledí
svého malování.

LULU: Ještě se nevyspal. Kolik potřebuješ?

SCHIGOLCH: Dvě stě, máš-li je pohromadě, třebaš i tři
sta. Upláchlo mi několik zákazníků.

LULU (jde k psacímu stolu a hrabe se v zásuvkách):
Jsem to unavena!

SCHIGOLCH (se rozhlíží): To mne sem totiž taky přivedlo.
Dávno bych se byl rád podíval, jak to teď asi vypadá
v tvé domácnosti.

LULU: Nu a?

SCHIGOLCH: Hlava mi z toho jde kolem. (Divá se nahoru).
Jako u mne před padesáti lety. Ďasa, dotáhlas to
vysoko. (Hrabe nohou.) Koberce...

LULU (dává mu dvě bankovky): Chodím po nich nejraději bosa.

SCHIGOLCH (prohlíží si její portrét): To jsi ty?

LULU (mrká): Pěkné, co?

SCHIGOLCH: Kdyby to bylo všechno!

LULU: Chceš sladkou?

SCHIGOLCH: Co pak?

LULU (povstávajíc): Elixir de Spa.

SCHIGOLCH: Nic naplat! — On pije?

LULU (běře ze skříňky u krbu láhev a sklenky): Ještě
ne. (Přichází do předu.) Požitek působí tak různě.

SCHIGOLCH: Rozpálí ho to?

LULU (nalévá do dvou sklenek): Uspává ho to.

SCHIGOLCH: Opije-li se, můžeš mu vidět až do žaludku.

LULU: Děkuji, nechci. (Posadí se proti Schigolchovi):
Povídej.

SCHIGOLCH: Ulice jsou stále delší, nohy stále kratší.

LULU: A tvá harmonika?

SCHIGOLCH: Má krátký dech jako já se svou záduchou.
Stále si jen myslím, že už je škoda správký. (Ťukne si s ní.)

LULU (vyprázdnila sklenku): Již jsem myslila, žeš do konce...

SCHIGOLCH: — že jsem dokonce přes hory a doly? —
Také jsem si to už myslil. Ale když člověk ještě včera cítil

slunce, tak mu to nedá. Spolehám na zimu. Pak se — (pokašlává) mé — mé — mé asthma snad už o mne postará.

LULU (*plní sklenky*): Myslíš, že tam nahoře na tebe zapomněli?

SCHIGOLCH: Možná, vždyť to nejde po pořádku. (*Hladí ji koleno.*) A teď, Lulu, povídej ty — dlouho jsme se neviděli, maličká.

LULU (*poposedávajíc dál od něho, s úsmevem*): Je ten život nepochopitelný!

SCHIGOLCH: Ty toho víš! Jsi ještě tak mladá!

LULU: Proč mi říkáš Lulu?

SCHIGOLCH: Lulu, ne? Říkal jsem ti kdy jinak?

LULU: Já se teď už dávno, dávno nejmenuji Lulu.

SCHIGOLCH: Jiné označení?

LULU: Lulu mi zní zcela předpotopně.

SCHIGOLCH: Děti! Děti!

LULU: Teď mi říkají . . .

SCHIGOLCH: Jako by princip nebyl pořád stejný!

LULU: Prosim?

SCHIGOLCH: Jak říkají teď?

LULU: Eva.

SCHIGOLCH: Pěšky jako za vozem.

LULU: Slyším na to jméno.

SCHIGOLCH (*se rozhlíží*): Tak jsem ti to přál. Pro to se hodíš. Co tohle?

LULU (*postříkujíc se voňavkou*): To je heliotrop.

SCHIGOLCH: Voní to líp než ty?

LULU (*ho parfumuje*): Po tom ti už pranic není.

SCHIGOLCH: Kdo by byl tušil takový královský přepych!

LULU: Myslí-li na minulost — — Hu!

SCHIGOLCH (*jí hladí koleno*): Jak pak se ti daří? Učíš se ještě pořád francouzsky?

LULU: Ležím a spím.

SCHIGOLCH: To je vznešené. To se tak nádherně vyjímá. A co dál?

LULU: A protahuji se, až mi praská v kloubech.

SCHIGOLCH: A když to praskne?

LULU: Co je ti po tom?

SCHIGOLCH: Co mi je po tom? Co mi je po tom? Raději bych žil až do soudného dne a vzdal se všech nebeských radostí, než abych svou Lulu zde na zemi nechal strádat. Co mi je po tom? To je soucit. Moje lepší já je sice už tam na onom světě. Ale mám ještě smysl pro tento svět.

LULU: Já ne.

SCHIGOLCH: Tobě se vede až moc dobře.

LULU (*otřese se*): Pitomě . . .

SCHIGOLCH: Líp nežli když jsi tančila tomu starému medvědu?

LULU (*teskně*): Už netančím . . .

SCHIGOLCH: Ten měl taky už na čase.

LULU: Teď jsem . . . (*zarazí se*).

SCHIGOLCH: Mluv, jak ti je u srdce, děťátko! Měl jsem v tebe víru už tenkrát, když na tobě nebylo vidět nic, než tvé velké oči. Co je z tebe teď?

LULU: Zvíře . . .

SCHIGOLCH: Aby tě — —! A jaké zvíře! — Nóbl zvíře! — Elegantní zvíře! — Nádherné zvíře! — Tak teď si mohu lehnout do hrobu. — S předsudky je konec. I s předsudkem proti bábě, co omývá mrtvolu.

LULU: Neboj se, tebe mýt nebudou.

SCHIGOLCH: Taky dobře. Beztoho bych se zas ušpinil.

LULU (*parfumuje ho*): Ještě by tě to vzkřísilo.

SCHIGOLCH: Jsme prach a popel.

LULU: Dovol! Já se denně natírám krémem a pak se pudruji.

SCHIGOLCH: To stojí za to — pro ty hejsky.

LULU: Pleť je pak jako satín.

SCHIGOLCH: A je to přec jen bláto.

LULU: Děkuji ti. Chci být k nakousnutí.

SCHIGOLCH: Jsme také. Dáváme tam dole co nevidět velké diner. Pro kde koho.

LULU: Tvoji hosté se při tom nepřejedi.

SCHIGOLCH: Strpení, holka! Tebe tvoji ctitelé také nedají do lihu. Krásná panno sem, krásná panno tam, pokud jsi pružná. Ale pak? Ani ve zvěřinci by tě nechtěli. (*Povstane.*) Spanilé bestie by dostaly žaludeční křeče.

LULU (*povstává*): Ale máš dost?

SCHIGOLCH: Zbude mi ještě dost, abych si na hrob zasadil smuteční vrbu. — Já už trefím ven. (*Odejde.*)

LULU (*ho doprovází a vrací se s doktorem Schöнем.*)

TŘETÍ VÝSTUP.

LULU. SCHÖN.

SCHÖN: Co pak tu dělá váš otec?

LULU: Co je vám?

SCHÖN: Být já vašim mužem, tenhle člověk by mi nesměl přes práh!

LULU: Prosím, jen tykejte; on tu není.

SCHÖN: Děkuji, přílišná čest.

LULU: Nerozumím.

SCHÖN: Já vím. (*Nabízí jí židli.*) O tom bych s vámi totiž rád pohovořil.

LULU (*nejistě usedajíc*): Proč jste mi to neřekl včera?

SCHÖN: Prosím, o včerejšku teď nemluvmе. Řekl jsem vám to již před dvěma lety.

LULU (*nervosně*): Ach tak. Hm.

SCHÖN: Prosím tě, abys ke mně již nechodila.

LULU: Smím vám nabídnout elixír . . .

SCHÖN: Děkuji. Nechci elixír. Rozuměla jste mi?

LULU (*potřásá hlavou*).

SCHÖN: Dobrá. Máte na vybranou. — Ženete mne do krajnosti — buď se budete chovat, jak se sluší na vaše postavení . . .

LULU: Anebo?

SCHÖN: Anebo — nutíte mne k tomu — anebo mi nezbývá než obrátit se na toho, kdo je zodpověden za vaše chování.

LULU: Jak si to představujete?

SCHÖN: Požádám vašeho muže, aby sám bděl nad vašimi kroky.

LULU (*povstává, jde v levo*).

SCHÖN: Kam jdete?

LULU (*volá pod portierou*): Waltře!

SCHÖN (*vyskočí*): Blázníš?!

LULU (*se obrátí*): Aha!

SCHÖN: Namáhám se nadvládu, abych tě ve společnosti povznesl. Na své jméno můžeš být desetkrát pyšnější než na důvěrnost se mnou . . .

LULU (*položí Schönovi ruku kolem krku*): Čeho pak se teď ještě bojíte, když jste u cíle svých přání?

SCHÖN: Nehraj komedii! U cíle svých přání? Zasnoubil jsem se — konečně! Mám teď přání, abych svou nevěstu uvedl do čistého příbytku.

LULU (*se posadí*): Za ta dvě léta rozkvetla, jedna radost!

SCHÖN: Už se člověku nedívá tak pronikavě až do srdce.

LULU: Teď je to teprve vskutku žena. Můžeme se scházet, kde vám bude vhod.

SCHÖN: Nebudeme se nikde scházet, leda v přítomnosti vašeho muže!

LULU: Sám nevěříte tomu, co říkáte.

SCHÖN: Tedy tomu musí uvěřit on. Jen ho zavolej! Tím, že si tě vzal za ženu, tím, co jsem já pro něj vykonal, stal se mým přítelem.

LULU (*povstává*): Mým také.

SCHÖN: Strhnu tedy meč, který mi visí nad hlavou.

LULU: Vždyť jste mne uvázal na řetěz. Vám přece děkuji za své štěstí. Získáte plno přátel, jen co zas budete mít hezkou mladou ženu.

SCHÖN: Posuzuješ ženy podle sebe. — Ten dobrák je dítě. Jinak byl by ti již dávno přišel na tvé spády.

LULU: To také chci! Aspoň by přece jednou vyrostl ze svého dětinství. Spolehá na to, že má v kapse svatební smlouvu. To má za sebou. Teď si může žít a hovět jako doma. On není dítě. Banální je. Nevychovaný. Nic nevidí. Nevidí mne a nevidí sebe. Je slepý, slepý, slepý . . .

SCHÖN (*polo pro sebe*): Jen až se mu rozbřeskně!!

LULU: Protřete mu zrak! Já tu zajdu. Zanedbávám se. Ani mne nezná. Čím pak mu jsem. Říká mi zlatičko a dibličku malý. Každé učitelce klavíru říkal by totéž. Nemá žádných nároků. Je mu všechno vhod. To proto, že co živ nepocítil potřebu zacházet s ženami.

SCHÖN: Jen jestli!

LULU: Vždyť se k tomu zcela otevřeně přiznává.

SCHÖN: Prosim tě, když od čtrnácti let portretuje kde jakou ženskou.

LULU: Bojí se žen. Má strach o svůj klid. — Mne se nebojí!

SCHÖN: Kolik dívek by si na tvém místě bůh ví jak blahopřálo.

LULU (*něžně prosí*): Svedte ho. Vyznáte se v tom. Zaveďte ho do špatné společnosti. Máte styky. Já mu nejsem než žena a ještě jednou žena. Cítím se tím tak blamována. Bude pak na mne pyšnější. Nezná rozdíl. Dnem a nocí se mučím, přemýšlím, jak ho vyburcovat. Ze zoufalství tančím kankán. A on zívá a žvaní něco o neslušnosti.

SCHÖN: Nesmysl. Vždyť je umělec.

LULU: Aspoň si to o sobě myslí.

SCHÖN: To stačí, to je hlavní věc.

LULU: Když já se mu postavím za model. Také si domýšlí, že je slavný.

SCHÖN: Tím jsme ho přec udělali!

LULU: On věří všechno! Je nedůvěřivý jako zloděj a nechá si toho tolik nalhat, že člověk ztratí k němu všechnu úctu. Když jsme se seznámili, namluvila jsem mu, že jsem ještě nikdy nikoho nemilovala . . .

SCHÖN (*padne do lenošky*).

LULU: Vždyť by mne jinak byl pokládal za zvrhlé stvoření!

SCHÖN: — Věru, bůh ví co neslýchaného požaduješ od zákonných poměrů!

LULU: Nepožaduji nic neslýchaného. Často se mi dokonce ještě zdává o Gollovi.

SCHÖN: Ten arci nebyl banální.

LULU: Stojí přede mnou, jako by nikdy nebyl býval pryč. Jen že chodí jako po špičkách. Nehněvá se na mne. Je strašně smutný. A pak je bojácný, jako by tu byl bez policejního dovolení. Jinak je mu u nás docela milo. Jen s tím se nemůže smířit, že jsem od té doby tolik peněz vyházela oknem . . .

SCHÖN: Stýská se ti po biči!

LULU: Snad. Už netančím.

SCHÖN: Vychovej si ho k tomu.

LULU: Marná práce.

SCHÖN: Ze sta žen devadesát si své muže vychovává.

LULU: On mne miluje.

SCHÖN: To je arci fatální.

LULU: On mne miluje . . .

SCHÖN: To je nepřeklenutelná propast.

LULU: Nezná mne, ale miluje mne! Kdyby měl o mně jen zdaleka správné poněti, uvázal by mi kámen na krk a utopil by mne v nejhlubším moři!

SCHÖN (*povstává*): A teď dost!

LULU: Jak si přejete.

SCHÖN: Já jsem tě provdal. Dvakrát jsem tě provdal. Žiješ v přepychu. Zjednal jsem tvému muži posici. Jestliže tobě to nestačí a jemu to lahodí, tedy je mi to jedno; nepřicházím hlásat ideálních požadavků — ale se mnou při tom nepočítej!

LULU (*rozhodným tónem*): Patřím-li někomu na tomto světě, tedy jste to vy. Bez vás byla bych — nechci říci kde. Vzal jste mne za ruku, dal jste mi jíst, dal jste mi šaty, když jsem vám chtěla ukrást hodinky. Myslíte, že se na to zapomíná? Každý jiný byl by zavolał strážníka. Vy jste mne posílal do školy a staral jste se, abych se naučila slušným způsobům. Kdo na širém světě byl ke mně hodný kromě vás? Tančila jsem a stála jsem modelem a byla jsem ráda, že si tím vydělám na živobytí. Ale abych na komando milovala, ne, to nesvedu!

SCHÖN (*hlasitěji*): Se mnou nepočítej! Dělej si co ti libo. Nepřicházím dělat skandál. Přicházím, abych se skandálu zbavil. Můj poměr mne stojí oběti dost a dost. Předpokládal jsem, že konečně dáš pokoj, budeš-li mít zdravého a mladého muže, nad nějž si žena tvých let nemůže přát lepšího. Jsi-li mi zavázána k díkům, tedy se mi nevrhej po třetí do cesty! Co pak mám čekat ještě déle, abych si zajistil, co mi patří? Mám se vydávat v nebezpečí, že všechno,

čeho jsem si svými ústupky vydobyl, po dvou letech zase padne do vody? Co je mi platno, že jsi vdána, když ke mně chodíš za bílého dne v každou hodinu na návštěvu? — Proč u řasa ten doktor Goll také nezůstal aspoň rok ještě na živu! U něho jsi byla pod dozorem. To bych byl svou ženu dávno už měl doma!

LULU: Co byste z toho měl! To dítě vám jde na nervy. To dítě je pro vás příliš nezkažené. To dítě je příliš pečlivě vychováno. Co je mi po tom, že se ženite! Ale klamete se sám o sobě, myslíte-li, že mi smíte pro svůj nastávající sňatek dávat na jevo své opovržení!

SCHÖN: Opovržení?! — Já si to dítě už vychovám! Zasluguje-li co opovržení, tedy tvé pletichy!

LULU (*se smíchem*): Což pak na to dítě žárím? — Ale ani ve snu . . .

SCHÖN: Jak to: dítě! To dítě není ani o rok mladší než ty. Nech mne zbytek mého života žít na vlastní pěst! Ať si je dítě vychováno tak či tak, má stejně jako ty svých pět smyslů . . .

ČTVRTÝ VÝSTUP.

SCHWARZ. PŘEDEŠLÍ.

SCHWARZ (*v ruce štětec; z leva pod portierou*): Co pak se děje?

LULU (*Schönovi*): Nuže? Tedy mluvte.

SCHWARZ: Co pak máte?

LULU: Nic, co by se týkalo tebe . . .

SCHÖN (*rychle*): Ticho!

LULU: Má mne dost.

SCHWARZ (*odvádí Lulu na levo*).

SCHÖN (*listuje v jedné z knih ležících na stole*): Bylo nutno o tom promluvit. — Musím si konečně uvolnit ruce.

SCHWARZ (*vraceje se*): To jsou divné žerty.

SCHÖN (*ukazuje na židli*): Prosim.

SCHWARZ: Co se děje?

SCHÖN: Prosim.

SCHWARZ (*si sedá*): Nuže?

SCHÖN (*si sedá*): Vyženil jsi půl milionu . . .

SCHWARZ: Je pryč?

SCHÖN: Ani groš.

SCHWARZ: Vysvětli mi tu podivnou scénu.

SCHÖN: Vyženil jsi půl milionu . . .

SCHWARZ: To přec není zločin.

SCHÖN: Získal jsi si zvučné jméno. Můžeš nerušeně pracovat. Nemusíš si nic odříci . . .

SCHWARZ: Co máte vy dva proti mně?

SCHÖN: Od šesti měsíců žiješ v nebi. Máš ženu, jejíž půvaby ti závidí celý svět a jež si zaslouží muže, kterého by si mohla vážít . . .

SCHWARZ: Neváží si mne?

SCHÖN: Ne.

SCHWARZ (*stísněn*): — Přicházím z ponurých hlubin společnosti. Ona z vysoka. Nemám žhavějšího přání, než abych jí byl hoden. (*Podává Schönovi ruku*). Děkuji ti.

SCHÖN (*na polo v rozpacích mu tiskne ruku*): Prosim, prosím.

SCHWARZ (*odhodlaně*): Mluv!

SCHÖN: Dávej na ni trochu víc pozor.

SCHWARZ: Já — na ni?

SCHÖN: Nejsme přec děti! Nežertujeme. Žijem. — Ona vyžaduje, aby byla pojímána vážně. Její vnitřní cena ji k tomu zcela opravňuje.

SCHWARZ: A co dělá?

SCHÖN: — Vyženil jsi půl milionu!

SCHWARZ (*povstává; bez sebe*): Ona . . .

SCHÖN (*ho vezme za rameno*): Ne, to není pravá cesta! (*Donutí ho, aby usedl*). Promluvíme si zde úplně vážně.

SCHWARZ: Co dělá?!

SCHÖN: Nejprve si přesně na prstech vypočítej, za co všechno ji vděčíš, a pak —

SCHWARZ: Co dělá — člověče!!

SCHÖN: A pak přičti zodpovědnost za své chyby sám sobě a nikomu jinému.

SCHWARZ: S kým? S kým?

SCHÖN: Máme-li se střílet . . . (*Dlouhá pauza*).

SCHWARZ: Ale od kdy?!

SCHÖN (*vyhýbavě*): — Nepřicházím, abych dělal skandál. Přicházím, abych tě před skandálem zachránil.

SCHWARZ (*potřásaje hlavou*): — Tys ji neporozuměl.

SCHÖN (*v rozpacích*): Tím mi není pomoheno. Nemohu se na to už dívat, jak žiješ tak slepě. Děvče zaslouží být počestnou ženou. Co ji znám, rozvila se na svůj prospěch.

SCHWARZ: Co ji znáš? — Od kdy pak ji znáš?

SCHÖN: Asi od jejího dvanáctého roku.

SCHWARZ (*zmaten*): O tom se mi slovem nezmínila.

SCHÖN: Prodávala květiny před Alhambrou. Každý den mezi půlnocí a dvěma prodírala se bosa mezi hosty.

SCHWARZ: O tom se mi slovem nezmínila.

SCHÖN: Dobře tak! Říkám ti to, abys viděl, že tu není řeči o morální zvrhlosti. Naopak, děvče má nad míru dobrý základ.

SCHWARZ: Říkala, že vyrostla u tety.

SCHÖN: To byla žena, které jsem ji svěřil. Ve škole byla nejlepší začkou. Matky ji svým dětem dávaly za vzor. Má smysl pro povinnost. Je to jen a jen tvá vlastní chyba, žeš jí dosud nedovedl chápat po její nejlepší stránce.

SCHWARZ (*vzlykaje*): Ó bože . . .!

SCHÖN (*s důrazem*): Jaké pak ó bože!! Štěstí, jehož jsi zažil, nedá se ničím změnit. Co se stalo, stalo se. Namlouváš-li si, že něco ztrácíš, přeceňuješ se a sám tomu ani nevěříš. Jde o to, abys vyhrál. Tím svým „ó bože“ nevyhraješ pranic. Větší přátelskou službu jsem ti dosud neprokázal. Mluvím otevřeně a nabízím ti svou pomoc. Dokaž, že si to zasloužíš!

SCHWARZ (*od té chvíle stále více shroucen*): Když jsem se s ní seznámil, řekla mi, že dosud nemilovala.

SCHÖN: Prosím tě, když to říká vdova! Je jí ke cti, že si tě vzala za muže. Klad na sebe stejný požadavek a tvé štěstí bude dokonalé.

SCHWARZ: Říkala, že ji oblékal do krátkých sukének.

SCHÖN: Vždyť si ji vzal za ženu! To byl její mistrovský kousek. Nechápu, jak ho k tomu přiměla. Ty to teď přece víš. Těžiš z výsledků její diplomacie.

SCHWARZ: Kdo pak ji seznámil s doktorem Gollem?

SCHÖN: Já! — Bylo to po smrti mé ženy, když jsem navázal styky se svou nynější snoubenkou. Ona se postavila mezi nás. Vzala si do hlavy, že se stane mou ženou.

SCHWARZ (*jakoby se ho zmocňovala hrozná domněnka*): A když její muž pak zemřel?

SCHÖN: — Vyženil jsi půl milionu!

SCHWARZ (*nařikavě*): Kéž bych byl zůstal, kde jsem byl! Kéž bych byl umřel hladý!

SCHÖN (*superiorně*): Co pak si myslíš, že já nedělám ústupky? Kde kdo dělá ústupky. Vyženil jsi půl milionu. Patříš dnes k předním umělcům. Toho člověk nedojde bez peněz. Nemáš práva ji soudit. Kdo přichází z takových vrstev jako Mignon, toho nemůžeš naprosto měřit pojmy občanské společnosti.

SCHWARZ (*úplně zmaten*): O kom to mluvíš?

SCHÖN: Mluvím o jejím otci. Ty jsi přec umělec. Tvé ideály jsou zcela jiné, než ideály dělníka.

SCHWARZ: Ani slova z toho nechápu.

SCHÖN: Mluvím o nelidských poměrech, z nichž se děvče, díky jeho vedení, vyvinulo k tomu, čím je dnes.

SCHWARZ: Ale kdo?

SCHÖN: Ale kdo? — Tvá žena.

SCHWARZ: Eva?

SCHÖN: Já jsem jí říkal Mignon.

SCHWARZ: Myslíš jsem, že se jmenuje Nellie.

SCHÖN: Tak jí říkal doktor Goll.

SCHWARZ: Já ji nazval Eva . . .

SCHÖN: Jak se vlastně jmenovala, nevím.

SCHWARZ (*roztržitě*): Ona to snad ví.

SCHÖN: Uvázíš-li, jakého má otce, je to přes všechny své vady přec jen zázračná bytost. Nerozumím ti . . .

SCHWARZ: Umřel v blázinci . . .?

SCHÖN: Vždyť tu právě byl!

SCHWARZ: Kdo že tu byl?

SCHÖN: Její otec.

SCHWARZ: Zde — u mne?

SCHÖN: Ztratil se, když jsem přišel. Vždyť tu ještě jsou sklenice.

SCHWARZ: Ona říká, že umřel v blázinci.

SCHÖN (*dodávaje mu odvahy*): Dej jí ucítit svou nadvládu! Nežádá si ničeho víc, než aby směla na slovo poslouchat. U doktora Golla jí bylo jako v nebi, a ten neznal žertů.

SCHWARZ (*potřásaje hlavou*): Říkala, že ještě nemilovala . . .

SCHÖN: Ale počni sám u sebe. Vzchop se.

SCHWARZ: Přísahala!

SCHÖN: Nemůžeš požadovat smyslu pro povinnost, pokud sám neznáš svého vlastního úkolu.

SCHWARZ: Matčiny m hrobem se zaklínala!!

SCHÖN: Svě matky nikdy neznala. Natož jejího hrobu. — Její matka nemá vůbec hrobu.

SCHWARZ (*zoufale*): Nehodím se do společnosti.

SCHÖN: Co je ti?

SCHWARZ: Přišerně to bolí.

SCHÖN (*se zvedne, ustoupí, po pause*): Chraň si ji, pokud je tvá. — Tento okamžik rozhoduje. Možná, že už zítra bude pro tebe ztracena.

SCHWARZ (*ukazuje na prsa*): Zde, zde.

SCHÖN: Vyženil jsi půl — — (*zarazí se*). Ztratíš ji, promeškáš-li pravý okamžik.

SCHWARZ: Kdybych mohl plakat! — Ó, kdybych mohl křičet!

SCHÖN (*klade mu ruku na rameno*): Je ti bídně . . .

SCHWARZ (*se zvedá, zdánlivě kliden*): Máš pravdu, máš docela pravdu.

SCHÖN (*chápe ho za ruku*): Kam?

SCHWARZ: Promluvit s ní.

SCHÖN: Tak je to dobře. (*Provází ho ke dveřím na pravo*).

PÁTÝ VÝSTUP.

SCHÖN. HNED POTOM LULU.

SCHÖN (*se vrací*): To byl kus práce. (*Po chvíli, dívaje se na levo*). Vždyť ji před tím odvedl do atelieru . . . ? (*Hrozně stenání z prava*).

SCHÖN (*pospíchá ke dveřím na pravo; jsou zavřeny*): Otevři! Otevři!

LULU (*z leva, vystupujíc z portier*): Co je . . .

SCHÖN: Otevři!

LULU: To je strašlivé.

SCHÖN: Nemáš v kuchyni sekeru?

LULU: Však on už otevře . . .

SCHÖN: Vyzazit je nechci.

LULU: Jen co se vypláče.

SCHÖN (*kopaje do dveří*): Otevři! (*k Lulu*). Přines mi sekeru!

LULU: Pro lékaře . . .

SCHÖN: Zbláznila jsi se.

LULU: Dobře vám tak. (*Na chodbě zvonek. Schön a Lulu se na sebe vyděšeně podívají*).

SCHÖN (*se odplíží do zadu, zastaví se ve dveřích*). Teď mne zde nesmějí vidět.

LULU: Snad obchodník s obrazy. (*Zvonek*).

SCHÖN: Ale neodpovíme-li . . .

LULU (*se plíží ke dveřím*).

SCHÖN (*ji zadrží*): Zůstaň. Jindy se také hned neotevře. (*Vyjde po špičkách*).

LULU (*se vrací k zamčeným dveřím a naslouchá*).

ŠESTÝ VÝSTUP.

ALVA. SCHÖN. PŘEDCHOZÍ. PAK JINDŘIŠKA.

SCHÖN (*uváděje Alvu*): Prosim, jen klid.

ALVA (*velmi rozčileně, v rukou několik telegramů*): V Paříži vypukla revoluce.

SCHÖN: Jen klid.

ALVA (*k Lulu*): Jste na smrt bleďa.

SCHÖN (*trhá za kliku*): Waltře! — Waltře! (*Je slyšet chroptění*).

LULU: Bože, smilování . . .

SCHÖN: Nepřinesla jsi sekeru?

LULU: Najdu-li ji . . . (*Váhavě odchází do zadu v pravo*).

ALVA: On nás mystifikuje.

SCHÖN: V Paříži vypukla revoluce?

ALVA: V redakci vrážejí hlavou do stěny. Nikdo neví co psát. (*Na chodbě zvonek*).

SCHÖN (*kope do dveří*): Waltře!

ALVA: Mám je vyrazit?

SCHÖN: To umím také. Kdo to zas přichází! (*Vzpřímí se*). To je lehké radovat se ze života a zodpovědnost přenechávat jiným!

LULU (*se vrací s kuchyňskou sekerou*): Jindřiška přišla domů.

SCHÖN: Zavři za sebou.

ALVA: Podejte. (*Vezme sekeru a vrazí ji mezi veřeje a zámek*).

SCHÖN: Pevněji.

ALVA: Už to prská. (*Dvěře vyskočí ze zámku. Upustí sekeru a potácí se do zadu*). — — (*Pausa*).

LULU (*ukazujíc na dveře; Schönovi*). Až za vámi.

SCHÖN (*couvá*).

LULU: Máte — zavrať . . . ?

SCHÖN (*si stírá s čela pot a vstoupí*).

ALVA (*na chaise longue*): Děsné!

LULU (*držíc se za veřeje, prsty zvednutý k ústům, pronikavě vykřikne*): Och! Och! (*Pospíchá k Alvovi*). Nemohu zde zůstat.

ALVA: Přišerné!

LULU (*berouc ho za ruku*): Pojdte.

ALVA: Kam?

LULU: Nemohu být sama. (*Odejde s Alvou na levo*).

SCHÖN (*se vrací z prava, v ruce svazek klíčů; na ruce krev; jde k psacímu stolu, rozevře a píše dva listky*).

ALVA (*vraceje se z leva*): Převléká se . . .

SCHÖN: Odešla?

ALVA: Do svého pokoje. Převléká se.

SCHÖN (*zazvoní*).

JINDŘIŠKA (*vstoupí*).

SCHÖN: Víte, kde bydlí doktor Bernstein.

JINDŘIŠKA: Víím, pane doktore. Hned vedle.

SCHÖN (*dává jí listek*): Doneste mu to.

JINDŘIŠKA (*nahlédne do otevřených dveří, zaječí a třese se na celém těle; Schön ji chytí za rameno*).

JINDŘIŠKA: A není-li pa-an dok-tor — do-o-ma?

SCHÖN (*křičí*): Je doma. (*Dávaje jí druhý listek; klidně*).

A toto zde doneste na policejní ředitelství. Jedte drožkou.

JINDŘIŠKA (*odejde*).

SCHÖN: Jsem souzen.

ALVA: Mně tuhne krev.

SCHÖN (*rukou na pravo*): Blázen!

ALVA: Patrně se mu rozbřeslo?

SCHÖN: Zaměstnával se přílišně sám sebou.

LULU (*v levo ve vycházkovém plášti a s krajkovým klo-boukem*).

ALVA: Kam pak teď odcházíte?

LULU: Ven. Vidím to na všech stěnách.

SCHÖN: Kde má své papíry?

LULU: V psacím stole.

SCHÖN (*u psacího stolu*): Kde?

LULU: V pravo dole. (*Poklekne před psacím stolem, otevře zásuvku a rozestře papíry na podlaze*). Zde. Není čeho se bát. Tajemství neměl.

SCHÖN: Teď abych se uchýlil do soukromí.

LULU (*klečíc*): Napište feuilleton. Nazvete ho Michel Angelo.

SCHÖN: Co je to platno. — (*Ukazuje na pravo*). Tam leží mé zasnoubení.

ALVA: To je kletba tvé hry.

SCHÖN: Vyvolávej to ještě na ulici!

ALVA (*ukazuje na Lulu*): Kdybys po smrti mé matky byl s děvčetem naložil, jak se slušelo a patřilo —!

SCHÖN (*ukazuje na pravo*): Tam krvácí mé zasnoubení!

LULU (*zvedajíc se*): Já tu už nezůstanu.

SCHÖN: Za hodinu se budou prodávat zvláštní vydání. Nemohu si troufat jít po ulici.

LULU: Co pak vy jste toho vinen?

SCHÖN: Právě proto! Mne za to ukamenují!

ALVA: Musíš odjet.

SCHÖN: Aby z toho byl veřejný skandál.

LULU (*u pohovky*): Ještě před desíti minutami tu ležel.

SCHÖN: To je dík za to, co jsem pro něho vykonal! Za to mi v jediné vteřině rozmetá celý můj život!

ALVA: Mirni se, prosím!

LULU (*na pohovce*): Jsme přece mezi sebou!

ALVA: A jak!

SCHÖN (*k Lulu*): Co řekneš policii?

LULU: Nic.

ALVA: Nechtěl se vzepřít svému osudu.

LULU: Měl vždycky hned krvavé myšlenky.

SCHÖN: Měl vše, čeho si člověk může ve snu přát!

LULU: Draze to zaplatil.

ALVA: Měl to, čeho my nemáme!

SCHÖN (*náhle vzkypl*): Znáš tvé pohnutky. Nemám, proč tě šetřit! Usiluješ-li vši mocí o to, abys vedle sebe neměl sourozenců, musím tím spíše hledět, abych si vychoval jiné děti.

ALVA: Špatně znáš lidi.

LULU: Tedy uspořádejte sám zvláštní vydání.

SCHÖN (*tónem nejprudčího rozhorlení*): Neměl mravní zodpovědnosti! (*Bouchne dveřmi, za nimiž leží Schwarz a náhle se zas vzchopí.*) V Paříži je revoluce —?

ALVA: Naši redaktoři jsou jako bezhlaví. Všechno vážne.

SCHÖN: To mi z toho pomůže! . . . Kdyby už jen přišla policie. Každá minuta je drahá.

(*Na chodbě zvonek.*)

ALVA: Tu jsou . . .

SCHÖN (*jde ke dveřím*).

LULU (*vyskočí*): Počkejte, máte na sobě krev.

SCHÖN: Kde . . . ?

LULU: Počkejte, setru vám ji. (*Postříká si kapesník heliotropem a stírá krev s Schönovy ruky.*)

SCHÖN: Je to krev tvého chotě.

LULU: Nezanechá skvrny.

SCHÖN: Netvore!

LULU: Však si mne přece vezmete.

(*Zvonek na chodbě.*)

LULU: Jen zvolna, děti.

SCHÖN (*odejde na pravo do zadu*).

SEDMÝ VÝSTUP.

ESCHERICH. PŘEDCHOZÍ.

ESCHERICH (*provázen Schöнем, vstoupí bez dechu*):
Dovolte, abych — abych se vám — abych se představil.

SCHÖN: Běžel jste?

ESCHERICH (*odevzdáváje visitku*): Z policejního ředitelství. Sebevražda, jak slyším.

SCHÖN (*čte*): Bedřich Escherich, korespondent Malého Oznamovatele. — Pojdte.

ESCHERICH: Okamžik. (*Vezme do ruky notes a tužku, rozhlíží se v salonu, píše několik slov, ukloní se Lulu, píše, obrátí se k vypáčeným dveřím, píše*) Kuchyňská sekera . . . (*Chce ji zvednout.*)

SCHÖN (*ho zadržuje*): Prosím.

ESCHERICH (*píše*): Dvěře vypáčeny kuchyňskou sekerou. (*Zkoumá zámek.*)

SCHÖN (*ruku na klíče*): Mějte se na pozoru, velectěný.

ESCHERICH: Račte mi teď laskavě otevřítí dvěře.

SCHÖN (*otevře dvěře*).

ESCHERICH (*mimoděk si sáhne na krk; upustí sešit a tužku, vjede si do vlasů*): Pane na nebesích . . .!

SCHÖN: Prohlédněte si všechno důkladně!

ESCHERICH: Nemohu se tam dívat.

SCHÖN (*výsměšně se naň osopí*): Proč pak jste přišel!

ESCHERICH: Ale — ale — bři — břitvou si podře — podřezat krk . . .

SCHÖN: Viděl jste všechno?

ESCHERICH: To je asi pocit!

SCHÖN (*zavře za sebou dvěře, přistoupí k psacímu stolu*):
Sedněte si. Zde je papír a péro. Pište.

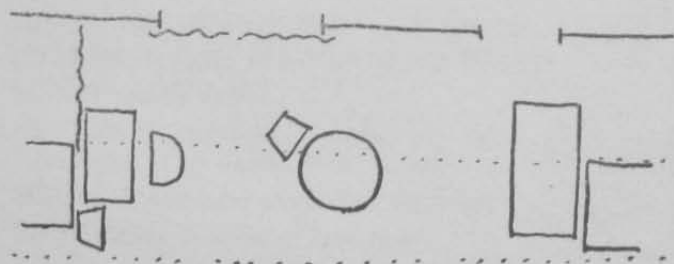
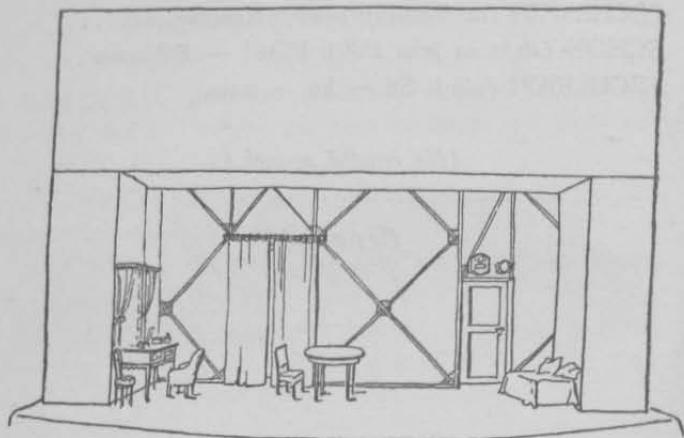
ESCHERICH (*mechanicky usedl*): Nemohu psát . . .

SCHÖN (*stojí za jeho židli*): Pište! — Stihomam . . .

ESCHERICH (*píše*): Sti — ho — mam.

(*Na chodbě zvonek.*)

(*O p o n a.*)

III. DĚJSTVÍ.
ŠATNA.

TŘETÍ DĚJSTVÍ

Garderoba v divadle. V pravo v zadu dvířka a červené a bílé světlo, střídavě svítící. Zeď s železnou konstrukcí. Za dvířky vidět pozadí skutečného jeviště v polotmě. V levo v zadu velká záclona. Uprostřed, s úzkou stranou proti divákovi, dlouhý stůl, na něm taneční kostymy. V pravo i v levo vedle stolu je židle. V levo v předu stolek s židlí. V pravo v předu vysoké zrcadlo, vedle něho vysoká, velmi široká bílá židle. Před zrcadlem taburet, krabice s líčidlem atd. atd. Scénu osvětlují světla, montovaná vedle zrcadla.

PRVÝ VÝSTUP.

LULU. ALVA. Hned potom SCHÖN.

(Hoří bílá lampa.)

ALVA *(na levo v předu, lije do dvou sklenic šampaňské a červené víno):* Co pracuji pro jeviště, neviděl jsem obecnostvo tak bez sebe nadšením.

LULU *(neviditelná, za záclonou):* Nedávejte mi tolik červeného vína. — Je dnes v divadle?

ALVA: Kdo? Otec?

LULU: Ano.

ALVA: Nevím.

LULU: Snad mne ani nechce vidět!

ALVA: Má tak málo času.

LULU: Zaměstnává ho nevěsta.

ALVA: Spekulace. Nepřeje si klidu. — (*Schönovi, jenž vstoupuje*). To jsi ty? Právě jsme o tobě mluvili.

LULU: Je tu?

SCHÖN: Převlékáš se?

LULU (*Schönovi, vystrkujíc hlavu*): Pišete ve všech novinách, že jsem nejduchaplnější tanečnice, která kdy vystoupila, že jsem druhá Taglioni a kdo ví co ještě, a zatím mne nemáte ani za tak duchaplnou, aby vám stálo za to přijít se o tom přesvědčit!

SCHÖN: Mám tolik psaní. Vidiš, že jsem měl pravdu. Nebylo téměř možno dostat listek. Prosím tě, pohybuj se trochu více v prosceniu!

LULU: Jen co přivyknou světlu.

ALVA: Řídila se přesně svou úlohou.

SCHÖN (*Alvovi*): Měl bys svých herců využívat účinněji. Ještě se dost nevyznáš v technice. (*K Lulu*). V jakém kostymu vystoupíš teď?

LULU: Jako květinářka.

SCHÖN (*Alvovi*): V triku?

ALVA: Ne. V krátkých šatech.

SCHÖN: Do symbolismu jsi se raději neměl pouštět!

ALVA: Dívám se tanečnici na nohy.

SCHÖN: Sejde na tom, nač se dívá publikum! Bohudíky, kdo vypadá jako ona, nemá zapotřebí tvé symbolistické harlekynády.

ALVA: Nezdá se, že by se publikum nudilo!

SCHÖN: Ovšem! Protože jsem jí v novinách po šest měsíců připravoval úspěch. — Byl tu princ?

ALVA: Nikdo tu nebyl.

SCHÖN: To je nápad, po dva akty tanečnici posílat na jeviště v nepromokavých pláštích!

ALVA: Kdo je ten princ?

SCHÖN: — Uvidíme se ještě?

ALVA: Jsi sám?

SCHÖN: Se známými. — U Peterse?

ALVA: Ve dvanáct?

SCHÖN: Ve dvanáct. (*Odejde*).

LULU: Už jsem ani nedoufala, že vůbec kdy přijde!

ALVA: Nedejte se másti jeho mrzoutstvím! Dejte jen pozor, abyste své síly nerozplýtvala před posledním číslem.

LULU (*vystoupí v krátkém antickém šatě bez rukávů, ve vlasech pestrý věnec, v rukou košík s květinami*).

LULU (*pije*): Zdá se, že ani nepozoroval, jak obratně využíváte svých herců!

ALVA (*nalévá*): Neprobiju přece hned v prvním aktu slunce, měsíc a hvězdy.

LULU (*sklenici u rtů*): Odhalujete mne kousek po kousku.

ALVA: Vždyť jsem věděl, že se v tom vyznáte, jak měnit kostymy.

LULU: Kdyby mě bylo napadlo prodávat květiny před Alhambrou t a k t o, byli by mne hned prvou noc dali za mříže.

ALVA: Proč pak! Byla jste dítě!

LULU: Vzpomínáte si, jak jsem poprvé vstoupila do vašeho pokoje?

ALVA (*přikývne*): Měla jste tmavomodré šaty s černým sametem.

LULU: Bylo nutno mne schovat a byla otázka kam.

ALVA: Má matka tenkrát již dvě léta ležela nemocna...

LULU: Hrál jste divadlo a ptal jste se mne, chci-li hrát s vámi.

ALVA: Ovšem! Hráli jsme divadlo!

LULU: Vidím vás ještě, jak jste posunoval figurky sem a tam.

ALVA: Zůstalo mi ještě dlouho nejstrašlivější vzpomínkou, jak jsem rázem poznal situaci.

LULU: A začal jste se ke mně chovat s ledovou odměřeností.

ALVA: Ach bože — viděl jsem ve vás bytost, stojící tak nedostupně vysoko nade mnou. Snad jsem k vám choval hlubší úctu než k matce. Pomyslete si, když matka zemřela — bylo mi asi sedmnáct let — předstoupil jsem před otce a vyzval jsem ho, aby si vás okamžitě vzal za ženu, sice že se budeme bít.

LULU: To mi tenkrát vypravoval.

ALVA: Od té doby, co jsem starší, nemohu ho než litovat. On mne nikdy nepochopí. Ve své fantasii vidí hned celou intriku, jak prý chci překazit jeho svatbu s kontessou.

LULU: Dívá-li se ta kontessa stále ještě tak nevině jako dřív?

ALVA: Miluje ho, o tom jsem přesvědčen. Její příbuzní ji vši mocí nutili, aby se ho zřekla. Myslím, že by se k vůli němu odhodlala k sebe větší oběti.

LULU (*nastavuje mu sklenici*): Prosím, ještě trochu.

ALVA (*ji nalévá*): Nepijte tolik.

LULU: Však on uvěří v můj úspěch! V umění vůbec nevěří. Jediné, v co věří, jsou noviny.

ALVA: Nevěří v pranic.

LULU: Dostal mne k divadlu, aby přišel nějaký boháč, který by si mne vzal.

ALVA: Inu ovšem! Ale co je nám po tom!

LULU: Já bych se nehněvala, kdybych se vtančila do srdce nějakému milionáři. (*Odejde za záclonu.*)

ALVA: Bůh chraň, aby nám vás někdo unesl!

LULU: Vždyť jste k tomu složil hudbu.

ALVA: Vite, že jsem si vždycky přál napsati pro vás kus.

LULU: Vždyť se nehodím vůbec pro jeviště.

ALVA: Jste rozená tanečnice.

LULU: Proč pak nepíšete kusy aspoň tak zajímavé jako život?

ALVA: Protože by nám to nikdo nevěřil.

LULU (*jde k zrcadlu*): Co by se bylo ze mne stalo, kdybych neuměla divadlo hrát líp, než se hraje na jevišti!

ALVA: Opatřil jsem přec vaši úlohu všemi možnými možnostmi.

LULU: Na takový hokus pokus vám ve skutečnosti živá duše nenasedne. (*Kyne, aby ji podal vino.*)

ALVA: Mně stačí, octne-li se publikum v šíleném napjetí.

LULU (*před zrcadlem*): Ale já bych se ráda sama octla v šíleném napjetí. (*Pije.*)

ALVA (*mluví do zrcadla*): Zdá se, že vám už mnoho k tomu neschází.

LULU: Jak se tomu můžete divit, když mé vystoupení má přece vyšší účel! Tam dole už jich několik vážně zpytuje své svědomí. — To cítím a nepotřebuji se tam ani dívat.

ALVA: Jak pak to citíte?

LULU: Žádný nic netuší o druhém. Každý míní, že je on samojediný nešťastnou obětí.

ALVA: Jak pak je to možno cítit?

LULU: To vám po zádech běží najednou takový mráz —

ALVA (*těsne za ní*): Jste neuvěřitelná... (*Nad dveřmi zazní elektrický zvonek; rozsvítí se červená lampa.*)

LULU: Šátek... Budu se pohybovat v prosцениu!

ALVA (*klade ji na rameno široký šál*): Zde je váš šátek.

LULU: Ať se jen nebojí, že mu zkazím jeho nestoudnou reklamu.

ALVA: Jenom neztrácejte vládu nad sebou!

LULU: Dej bůh, abych někomu vytančila z mozku poslední jiskru rozumu. (*Nohou vyrazí dveře a odejde.*)

DRUHÝ VÝSTUP.

ALVA (*sám; pausa.*)

ALVA (*jde od dveří pomalu k toaletnímu stolku, vezme veliké pudrovadlo, dívá se na ně, položí je zas na stolek; chodí pokojem*): O té by se arci dal napsat zajímavější kus. (*Posadí se na levo, vytáhne notes a zaznamenává. Vzhledne.*)

Prvý akt: Doktor Goll. Už to je zlé! Ať si doktora Golla cituji z očištěnce či odkudkoli, kde pyká za své orgie — zodpovědnost za jeho hříchy budou dávat m n ě. — (*Dlouho trvající, silně tlumený potlesk a volání bravo z venčí.*) — Ti zuří jak ve zvěřinci, když se před klecí objeví žrádlo. — Druhý akt: Walter Schwarz. To už dokonce nejde! Jak v zášlehu takových blesků duše odkládají poslední roušky! — (*Stojí docela v popředí.*) Třetí akt? — Aby to tak šlo dál?!

(*Garderobierka z venčí otevře a vpustí Escernyho.*)

TŘETÍ VÝSTUP.

ESCERNY. ALVA.

ESCERNY (*otevře dveře, pomalu zavívá, nestará se o Alvu*).

ALVA (*nevšímaje si Escernyho*): V třetím aktu to tak nemůže jít dál.

ESCERNY: Až do polovice třetího aktu se zdálo, že dnes není jako jindy.

ALVA (*odmítavě*): Nebyl jsem na jevišti.

ESCERNY: Teď už je zase zcela ve svém žívlu.

ALVA: — Protahuje toto číslo.

ESCERNY: Měl jsem kdys u pana doktora Schöna potěšení setkati se s umělkyní. (*Zdraví.*)

ALVA (*zdraví*): Otec ji několika posudky ve svých novinách uvedl u obecnstva.

ESCERNY (*s lehkým úklonem*): Konferoval jsem s panem doktorem Schönem o vydání svých výzkumů na jezeru Tanganika.

ALVA (*s lehkým úklonem*): Dle toho, co jsem od něho slyšel, jsem přesvědčen, že se o vaše dílo co nejživěji zajímá.

ESCERNY: Působí sympaticky, že pro umělkyni obecnstvo vůbec neexistuje.

ALVA: Přestrojovat se naučila už v dětství. Ale byl jsem překvapen, když jsem v ní objevil tak vynikající tanečnici.

ESCERNY: Tančí-li své solo, spíjí se vlastní svou krásou — tu si sama, jak se zdá, k smrti zamilovala. (*Potlesk na jevišti; rozsvítí se bílá lampa.*)

ALVA: Zde je. (*Otevrou se dveře, objeví se v nich Lulu, pospíchá pak za jeviště, vrací se opět; Alva i Escerny stojí po obou stranách dveří.*)

ČTVRTÝ VÝSTUP.

LULU. PŘEDCHOZÍ.

LULU (*bez věnce a bez květinového koše; Alvovi*): Volají vás. Byla jsem třikrát před oponou. (*Escernymu*). Pan doktor Schön není ve vaší loži? (*Odejde za záclonu.*)

ESCERNY: V mé loži není.

ALVA (*k Lulu*): Neviděla jste ho?

LULU: Snad už odešel.

ESCERNY: Má poslední loži v přízemí na levo.

LULU: Zdá se, že se za mne stydí!

ALVA: Už nedostal dobrého místa.

LULU (*vystukujíc hlavu, Alvovi*): Tedy se ho zeptejte, líbila-li jsem se mu teď líp.

ALVA: Pošlu ho nahoru.

ESCERNY: Viděl jsem ho tleskat.

LULU (*ironicky*): Vskutku? Tleskal?

ALVA: Přejte si trochu klidu. (*Odejde.*)

PÁTÝ VÝSTUP.

LULU. ESCERNY.

LULU: Vždyť se musím zas převléci.

ESCERNY: Ale vždyť vaše garderobierka tu není!

LULU: Dovedu to sama rychleji. Kde jste řekl, že sedí doktor Schön?

ESCERNY: Viděl jsem ho na levo v nejzazší loži v parketu.

LULU: Teď na mne čeká ještě pět kostymů: dancing girl, ballerina, královna noci, Ariel a Laskaris . . .

ESCERNY: Věřila byste, že jsem při našem prvním setkání byl přesvědčen, že se seznámí s mladou dámou z literárního světa? — — (*Stojí s cylindrem v ruce, jako by stál před Lulu; mluví stále hlasitěji*). Posuzuji vás mylně, či jsem četl správně v úsměvu, jež vám lomozně bouře potlesku přivolávají na rty? — —: že ve svém nitru trpíte tím, že musíte své umění znesvěcovati před lidmi pochybných choutek? — — (*Lulu neodpovídá*). Že byste pozlátko veřejného úspěchu každým okamžikem zaměnila za pokojné slunné štěstí vznešené odloučenosti? — — (*Lulu neodpovídá*). Že v sobě cítíte dosti noblessy a důstojnosti, byste si k nohám připoutala muže a radovala se z jeho naprosté bezmocnosti? — — — (*Lulu neodpovídá*). Že byste se cítila na dů-

stojnějším místě než zde, kdybyste žila ve ville zařízené se vším přepychem, kdybyste vládla neomezeným jměním a byla docela svou vlastní paní?

LULU (*vyšla v baletním kostymu, za posledních slov se postavila za Escernyho*): Stane-li se, že jediný večer nevystoupím, hned se mi zdá po celou noc, že tančím, a na druhý den se cítím jako zmlácena . . . (*Jde k zrcadlu, stává se na špičky*).

ESCERNY: Ale jaký by to byl pro vás rozdíl, kdybyste místo této luzy měla před sebou jen jediného, vyvoleného diváka?

LULU: To by mi bylo lhostejné. Vždyť beztoho nikoho nevidím.

ESCERNY: Ozářený zahradní sál, od jezera šplouchání vln . . . Jsem totiž na svých výzkumných cestách nucen k docela nelidskému despotismu . . .

LULU (*před zrcadlem, kladouc si kolem krku šňůru perel*): Dobrá škola!

ESCERNY: Toužím-li teď po tom, abych se na milost a nemilost vydal ženě, je to přirozená potřeba odpočinku. Můžete si představit vyšší štěstí v životě ženy, než aby našla muže, nad kterým by měla neomezenou moc?

LULU: Ó ano! (*Dá nohu na stůl a zavazuje si střevíc.*)

ESCERNY (*zmaten*): Mezi vzdělanými lidmi nenaleznete nikoho, kdo by před vámi neztratil hlavu.

LULU: Ale vaše přání vám nesplní nikdo, aby vás při tom nepodváděl.

ESCERNY: Být podváděn dívkou jako jste vy — to jistě je desetkrát větší štěstí, než být jinou upřímně milován.

LULU (*bez účasti*): Vy jste co živ ještě nebyl upřímně milován žádnou dívkou! (*Stavíc se k němu zády, ukazujíc*

na šněrovačku.) Rozvažte mi ten uzel, prosím vás. Sešněrovala jsem se příliš těsně. Jsem vždycky tak rozčilená, když se oblékám.

ESCERNY (*jenž nesulékl rukavic, po opětém pokusu*): Lituji; nedovedu toho.

LULU: Tedy nechte. Snad to dovedu sama. (*Odejde na chvíli za záclonu.*)

ESCERNY: Přiznávám se, chybí mi zručnost. Nebyl jsem snad dost učelivý ve styku enami.

LULU: K tomu také v Africe asi nemáte mnoho příležitosti?

ESCERNY (*vážně*): Dovolte, abych vám otevřeně vyznal, že mi má samota ztrpčuje nejednu chvíli.

LULU: Uzel hned povolí — —

ESCERNY: Co mne k vám vábí, to není váš tanec. Je to vaše tělesná i duševní vznešenost, projevující se každým vaším pohybem. Koho zajímají umělecká díla tak jako mne, neklame se v takových věcech. Po deset večerů jsem z vašeho tance studoval váš duševní život, až jsem si to docela jasně rozluštil, když jste dnes vystoupila v úloze květinářky. Nemáte nic malicherného v sobě, jste nezištná. Nesnesete se dívat, jak někdo trpí. Jste ztělesněné štěstí. Jako manželka obšťastníte svého muže nad pomyslení . . . Celá vaše bytost je prodchnuta prostosrdečností. — Byla by z vás špatná herečka . . . (*Elektrický zvonek zazní nad dveřmi; světlo se změní.*)

LULU (*poněkud uvolnila tkanice šněrovačky, zhluboka vydechne*): Teď mohu zas dýchat. Opona se zvedá. (*Klepe se na dvěře.*) Musím tančit.

ESCERNY (*vstane a políbí jí ruku*): Dovolte mi, abych tu ještě chvíli zůstal.

LULU: Prosím, zůstaňte.

ESCERNY: Potřebuji být trochu o samotě. (*Lulu odejde.*)

ŠESTÝ VÝSTUP.

ESCERNY (*sám; stejná hra jako v předchozím monologu Alvou.*)

Co je noblessa? — Je to přepiatost jako u mne? — Či je to tělesná a duševní dokonalost, jako u této dívky? — (*Z venčí potlesk a volání bravo*). Kdo mi vrátí víru v lidi, vrátí mi život. — Nebyly by děti této ženy tělem i duší spíše knižaty, než děti, jejichž matka nemá v sobě více schopnosti k životu než sám jsem v sobě do dnes pocítoval? (*Posadí se na levo do předu, blouznivě*). Tanec z ní udělal šlechtičnu . . .

SEDMÝ VÝSTUP.

ALVA. ESCERNY.

ALVA (*rozčileně vrazí do pokoje*): Člověk ani na okamžik není jist, nepřipraví-li nicotná náhoda náhlý konec celému představení! (*Sklesne v pravo vedle zrcadla na židli, Oba pánové rozmlouvají poněkud blaseovaně a apathicky.*)

ESCERNY: Ale tak vděčné nebylo publikum ještě nikdy.

ALVA: Dokončila skirt dance.

ESCERNY: — Slyším, jak přichází . . .

ALVA: Teď nepřijde. — Nemá kdy. — Mění kostym za kulisami.

ESCERNY: Nemýlím-li se, má dva baletní kostymy?

ALVA: Zdá se mi, že jí bílý sluší lépe než růžový.

ESCERNY: Myslíte?

ALVA: Vám se to nezdá?

ESCERNY: Mně se zdá, že v bílém tylu vypadá příliš ethericky.

ALVA: Mně se zdá, že v růžovém tylu vypadá příliš animálně.

ESCERNY: To se mi nezdá.

ALVA: V bílém tylu je spíše dítětem.

ESCERNY: V růžovém tylu je spíše ženou. (*Elektrický zvonek zazní nad dveřmi.*)

ALVA (*vyskočí*): Pro boha, co se to stalo!

ESCERNY (*rovněž vstane*): Co se vám děje? (*Elektrický zvonek zní dál až do konce tohoto výstupu.*)

ALVA: Nějaká nehoda . . . (*Otevře dveře, dívá se do tmy ven.*)

ESCERNY: Proč se hned tolik lekáte?

ALVA: To je asi ďábelský zmatek. (*Odejde.*)

ESCERNY (*za ním. Dveře zůstanou otevřeny.*)

(*Pausa.*)

OSMÝ VÝSTUP.

LULU.

(*Vstoupí v baletním kostymu, jde na přič přes jeviště a usedne. — Pausa.*)

DEVÁTÝ VÝSTUP.

ALVA. LULU. — Hned potom SCHÖN.

ALVA: Padla jste do mdlob?

LULU: Prosím vás, zavřete.

ALVA: Pojdte alespoň na jeviště.

LULU: Viděl jste ho?

ALVA: Koho?

LULU: S jeho nevěstou??

ALVA: S jeho . . . (*Schönovi, jenž vstupuje.*) Ten žert sis mohl uspořit!

SCHÖN: Co je jí? (*K Lulu.*) Jakou komedii si to se mnou troufáš hrát!

LULU: Jsem jako zbita.

SCHÖN (*zavře dveře na závoru; chytne Lulu za ruku, vytrhne ji z židle*): Budeš tančit — jako že jsem na sebe vzal za tebe zodpovědnost!

LULU: Před vaší nevěstou?

SCHÖN: Máš k tomu právo, abys se starala, před kým tančíš? — Jsi tu angažována. Dostáváš svůj plat . . .

LULU: Co se vy o to staráte?

SCHÖN: Budeš tančit před každým, kdo si koupí lístek. S kým já sedím ve své lóži, nijak nesouvisí s tvým povoláním!

ALVA (*pobíhaje sem a tam*): Mohl jsi zůstat ve své lóži! (*K Lulu.*) Prosím vás, řekněte mi, co mám dělat. (*Zvenčí se tlučé.*) To je ředitel. (*Volá.*) Hned, hned. Okamžik. (*K Lulu.*) Snad nás nepřinutíte, abychom ukončili představení?

SCHÖN (*k Lulu*): Na jeviště! a hned!

LULU: Dopřejte mi jen okamžiku. Teď nemohu. Je mi k smrti bídně.

ALVA: Vzal ňas celé divadlo!

LULU: Vložte teď příští číslo. To nepozoruje nikdo, tančím-li teď či za pět minut. Nemám v nohách sil.

ALVA: Ale pak budete tančit?

LULU: Co nejlíp . . .

ALVA: Co nejhůř, chcete-li. (*Zvenčí se znovu tlučé.*) Už jdu. (*Odejde.*)

DESÁTÝ VÝSTUP.

SCHÖN. LULU.

LULU: Jen mi ukazujte, kam patřím. A líp to už nešlo, než když jste mne nechal před svou nevěstou tančit skirt dance . . . Jsem vám srdečně vděčna, že mne upozorňujete, jaké je mé postavení.

SCHÖN (*výsměšně*): Při tvém původu je to z pekla štěstí, že vůbec máš ještě příležitost vystupovat před slušnými lidmi!

LULU: Třeba že mou nestoudností jsou tak zahanbeni, že nevědí, kam se dívat.

SCHÖN: Nesmysl! — Nestoudnost? — Nedělej se horší, než jsi! — Právě pro tvou nestoudnost ti za každý krok platí zlatem. Jeden křičí bravo, druhý křičí fuj — to je ti jedno! — Můžeš si představit skvělejší triumf, než nechá-li se slušná dívka stěží zadržeti v lóži?! Což má tvůj život jiný cíl?! — Pokud máš ještě jiskru úcty k sobě samotné, nejsi dokonalá tanečnice! Čím hrozněji se tě lidé děsí, tím jsi větší, tím víc vyrůstáš ve svém povolání!!

LULU: Vždyť je mi také docela jedno, co si lidé o mně myslí. Za celý svět bych nechtěla být lepší, nežli jsem. Mně se při tom vede dobře.

SCHÖN (*morálně rozhořčen*): To je tvá pravá přirozenost! To je mi upřímné. — Je to zvrhlost!!

LULU: Nevzpomínám si, že bych kdy byla měla jiskru úcty k sobě samotné.

SCHÖN (*náhle nedůvěřivě*): Jen žádné komedie . . .

LULU: Ach bože — vím velmi dobře, co by se bylo ze mne stalo, kdybyste mne toho nebyl uchránil.

SCHÖN: Co pak jsi dnes něčím jiným??

LULU: Díky bohu, nejsem!

SCHÖN: To je upřímné slovo

LULU (*se směje*): A jak jsem při tom přešfastna!

SCHÖN (*si odplivne*): Půjdeš teď tančit?

LULU: Jak chcete a před kýmkoli!

SCHÖN: Tedy na jeviště!!

LULU (*dětině prosíc*): Jen ještě minutku. Prosím vás. Ještě se neudržím na nohou. — Zazvoní na mne.

SCHÖN: Stala jsi se tím, přes všechno to, co jsem obětoval na tvou výchovu a na tvůj blahobyť!

LULU (*ironicky*): Přeceňoval jste svůj zušlechtující vliv?

SCHÖN: Ušetři mne svých vtipů.

LULU: — Byl tu princ.

SCHÖN: Tak?

LULU: Vezme si mne do Afriky.

SCHÖN: Do Afriky?

LULU: Proč by ne? Vždyť jste ze mne udělal tanečnici — aby někdo přišel a vzal si mne s sebou.

SCHÖN: Ale přece ne do Afriky!

LULU: Proč pak jste mne nenechal klidně padnout do mdlob a tiše za to neděkoval nebesům?

SCHÖN: Protože jsem bohužel neměl důvodu, abych věřil, že jsi skutečně omdlela.

LULU (*výsměšně*): Nevydržel jste to dole . . . ?

SCHÖN: Protože ti musím uvědomit, kdo jsi a ke komu nemáš práva vzhlížet!

LULU: Báł jste se, že jsem si snad přece vážně pohmoždila údy?

SCHÖN: Víím příliš dobře, že jsi nezmar.

LULU: To tedy přece víte?

SCHÖN (*překypí*): Nedívej se na mne tak nestydatě.

LULU: Nikdo vás tu nezdržuje.

SCHÖN: Půjdu, až se zazvoní.

LULU: Až budete k tomu mít dost síly! — Kde je vaše síla? — Od tří let jste zasnouben. Proč se neženíte? — Neznáte překážek. Proč svalujete vinu na mne? — Poručil jste mi, abych si vzala doktora Golla. Přinutila jsem doktora Golla, aby si mne vzal. Poručil jste mi, abych si vzala malíře. Kousla jsem do toho kyselého jablka se sladkou tvář. — Objevujete umělce, protežujete prince. Proč se neženíte?

SCHÖN (*zuřivě*): Snad si nemyslíš, že ty mi stojíš v cestě?!

LULU (*od tohoto okamžiku až na konec triumfujíc*): Kdybyste věděl, jak mne vaše zuřivost blaží! Jak jsem na to hrda, že mě všemožně pokořujete! Ponižujete mne tak hluboko — tak hluboko, jak ženu ponížiti lze, protože doufáte, že byste se pak snáze mohl přese mne přenést. Ale sám sobě jste nevyšlovně ublížil, tím vším, co jste mi právě řekl. Vidím vám to na očích. Jste už skoro bez sebe! Jděte! Ve jménu vaší nevinné nevěsty, nechte mne o samotě! Ještě minutu, a vaše nálada se obrátí a uděláte mi novou scénu, za kterou teď nemůžete převzít zodpovědnost!

SCHÖN: Už se tě nebojím.

LULU: — Mne? Bojte se sám sebe! — Já vás nepotřebuji. — Prosim vás, jděte! Nedávejte vinu mně. Víte, že jsem neměla zapotřebí omdlít, abych rozvrátila vaši budoucnost. Máte neomezenou důvěru v mou počestnost! Nejen, že věříte, že jsem okouzlující, věříte též, že jsem člověk zlatého srdce. Nejsm tím, ani oním. Vaše neštěstí je jen, že mne za to máte.

SCHÖN (*zoufale*): Nepleť se mi do mých myšlenek! Dva muže máš v hrobě. Vezmi si prince, utančí, uštví ho k smrti! Já jsem s tebou hotov! Já vím, kde u tebe přestává anděl a kde začíná ďábel. Dívám-li se na svět a vidím-li, jak je stvořen, je za něj zodpověden tvůrce, ne já. Mně v životě není lehkou.

LULU: Za to také žádáte od života víc, než vůbec je možno... Řekněte, kdo z nás žádá si víc, vy nebo já?!

SCHÖN: Mlč! Nevím, jak a co. Slyším-li tě mluvit, vůbec nemyslím. Za osm dní budu ženat. Zaklínám tě — při tvém andělu, nepřicházej mi do té doby už na oči!

LULU: Zamкну své dvře.

SCHÖN: Ještě se budeš chlubit! — Bůh mi svědek, od té doby, co zápasím se světem a s životem, ještě nikoho jsem tak neproklínal!

LULU: To zavinil můj nízký původ.

SCHÖN: To zavinila tvá zvrhlost!!

LULU: S tisícero radostí beru celou vinu na sebe! Vám je teď třeba, abyste se cítil čistý. Abyste se měl za vzorného umravňence, za výlupek ctností s neochvějnými zásadami — sice se s tím dítětem, tak bezedně nezkušeným, nemůžete ani oženit...

SCHÖN: Chceš, abych tě uhodil?

LULU (*rychle*): Ano! Ano! (*Klesá na kolena.*) Co mám říci, abyste mne uhodil? Ani za všechna království bych teď neměnila s tím nevinným dítětem! A při tom vás ta dívka miluje, jak vás ještě žádná žena na světě nemilovala!

SCHÖN (*před ní prchá*): Mlč, bestie! Mlč!

LULU: Vezměte si ji — pak ve svém dětinném žalu bude ona tančit před mým a očima, ne já před ní!

SCHÖN (*zvedne pěst*): Bůh mi odpust...!

LULU: Bijte mne! Kde máte karabáč? Bijte mne do nohou...

SCHÖN (*si sáhne na spánky*): Pryč, pryč...! (*Řítí se ke dveřím, obě ruce na veřejích, rozmyslí se, obrátí se*). Mohu teď takto předstoupit před to dítě? — Domů! — Kdybych mohl utéci se světa!

LULU: Vzmňte se přec. — Pohlédněte si jen do očí. — Nemáte ani špetku svědomí. — Nelekáte se žádné hanebnosti

— Chcete dívku, která vás miluje, zcela chladnokrevně uvrhnouti do neštěstí. — Dobýváte půl světa. — Děláte, co chcete — a víte stejně jako vím já — že . . .

SCHÖN (*zcela vyčerpán se shroutil na židli v levo vedle prostředního stolu*): Mlč!

LULU: Že jste příliš slab — abyste se ode mne oderval . . .

SCHÖN (*zastená*): Ó! Ó! to bolí!

LULU: Mne tento okamžik blaží — nevyslovitelně.

SCHÖN: Má léta! Můj svět!

LULU: — Teď pláče jak dítě — ten hrozný násilník! — Teď si takhle jděte k své nevěstě a vypravujte jí, jaký jsem já ideál dobroty — že ani dost málo nežárlím!

SCHÖN (*vzlyká*): Dítě! To nevinné dítě!

LULU: Že může ten učiněný ďábel najednou tak změknout. — Ale teď, prosím, jděte. Teď už pro mne nejste ničím.

SCHÖN: Nemohu k ní.

LULU: Ven s vámi! Vraťte se ke mně, až zase nabudete sil.

SCHÖN: Řekni mi, pro živého boha, co mám dělat.

LULU (*postavane; její plášť zůstane na židli. Odsunující na středním stole kostymy*): Zde je dopisový papír . . .

SCHÖN: Nemohu psát . . .

LULU (*zprůma za ním stojíc, opřena o opěradlo jeho židle*): Pište! — Velectěná slečno . . .

SCHÖN (*váhavě*): Říkám jí Adelaido . . .

LULU (*důrazně*): Velectěná slečno . . .

SCHÖN (*píše*): — Můj ortel smrti!

LULU: Odvolejte své slovo! Nemohu srovnati se svým svědomím — (*Schön přestane psát a pohlédne na ni prosebně*). Pište: se svým svědomím — abych vás připoutal k svému neblahému osudu . . .

SCHÖN (*píše*): Máš pravdu . . . Máš pravdu.

LULU: Dávám vám své slovo, že jsem vaší lásky — (*Schön se zase obrátí*). Pište: vaší lásky! — nehoden. Tyto

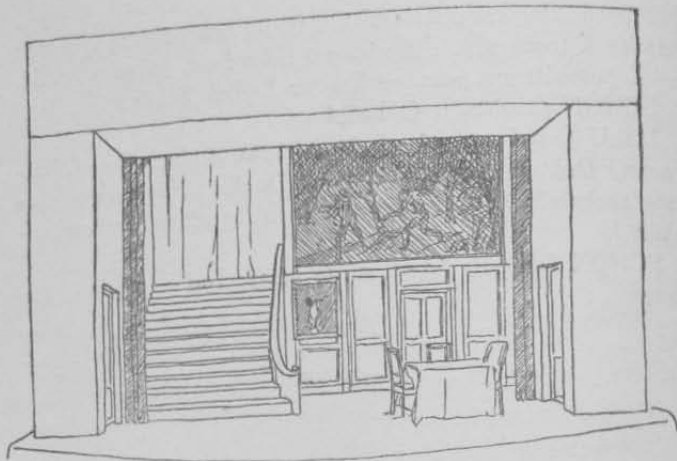
řádky vám buďtež důkazem. Od tři let pokouším se vymanit; nemám k tomu síly. Piši vám po boku ženy, jež mne ovládá. — Zapomeňte na mne. — Doktor Ludvik Schön.

SCHÖN (*zastená*): Ó bože!

LULU (*z pola polekána*): Ale jaké pak „Ó bože“! — (*S důrazem*) Doktor Ludvik Schön. — Douška: Nepokoušejte se mne zachránit. (*Zazní zvonek; Lulu tanečním krokem odchází.*)

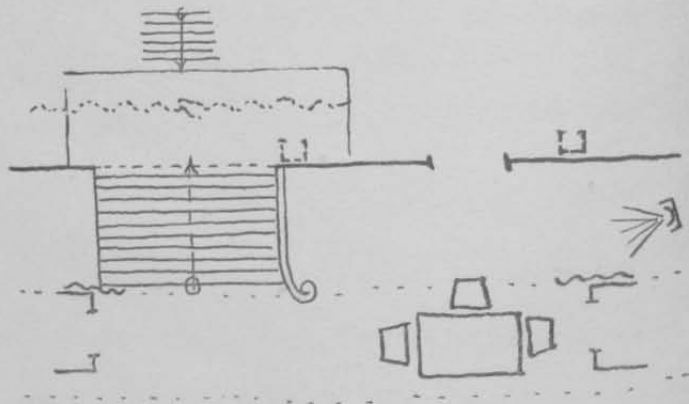
SCHÖN (*dopsal; hroutí se do sebe*): Teď — přijde — po-prava . . .

O p o n a.

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ

Tmavý sál s mahagonovými stěnami; po obou stranách vybledlé gobelíny. Nazad vzhůru je sál uzavřen zavěšenou galerií, s níž na levo vedou dolů monumentální schody až do poloviční hloubky jeviště. V prostředku pod galerií vstupní dvěře. Dále v předu balkonové okno s uzavřenými těžkými záclonami. Na levé i pravé postranní stěně před dolním stupněm schodů uzavřená portiera z janovského sametu. — Před dolním piliřem volného zábradlí schodů, na dekorativním podstavci, portrét Lulu v pierrotském kostymu v antikisujícím zlatém rámu. V levo v předu široká otomana, v pravo před ní lenoška. Uprostřed sálu čtyřhranný stůl s těžkou pokrývkou, kol něhož postaveny tři vyčalounované židle s vysokým opěradlem. Pokrývka i židle rudé.

IV. DĚJSTVÍ.
SÁL.

PRVÝ VÝSTUP.

SCHÖN. LULU. HRABĚNKA GESCHWITZOVÁ.

GESCHWITZOVÁ (na odchodu, stojí u stolu v husarské bluze, pošité kožesinou, ruce křečovitě v rukávniku; k Lulu): Nevěříte, jak se těším, že vás uvidím na našem plese umělkyň.

SCHÖN (v předu na levo): A našinci vskutku není možno se tam vloudit?

GESCHWITZOVÁ: Byla by to velezrada, kdyby někdo z nás napomáhal takovému úskoku.

SCHÖN (*ukáže na žluté růže, jež Lulu drží v rukou*): To jsou nádherné květiny.

LULU (*v ranním úboru s velkými květy, vlas v prostém uzlu ve zlaté sponě*): Ty mi přinesla slečna z Geschwitzů.

GESCHWITZOVÁ: Prosím vás. — Přijdete přec v mužských šatech?

LULU: Myslíte, že mi sluší?

GESCHWITZOVA (*ukáže na obraz*): Zde jste jak z pohádky. (*Jde k obrazu do pozadí*).

LULU: Můj muž to nerad vidí.

GESCHWITZOVÁ: Maloval to někdo zdejší?

LULU: Vy jste ho asi neznala.

GESCHWITZOVÁ: Není už na živu?

SCHÖN (*v pravo v předu, temně*): Měl toho dost.

LULU: Jsi rozladěn.

SCHÖN (*se opanuje*).

GESCHWITZOVÁ (*povstává*): Odcházím, paní doktorová. Nemohu se již zdržet. Kreslíme dnes večer akt a mám ještě tolik příprav pro ples. — (*Zdraví*). Pane doktore. (*Lulu, ruku kolem pasu Geschwitzové, pošeptá jí něco do ucha a vyprovází ji ven; obě se smějí*).

DRUHÝ VÝSTUP.

SCHÖN (*sám, rozhlížeje se*):

Hotový augiášský chlív. To na sklonku mého života. Ať mi kdo ukáže kout, který zůstal čistý. Mor v domě. Nejchudší dělník má své čisté hnízdo. Třicet let práce a tohle můj rodinný kruh, to kruh mých drahých . . . (*rozhlíží se*.) Ví bůh, kdo mi teď zase naslouchá! (*V panickém strachu vy-*

táhne revolver z náprsní kapsy.) Člověk není si ani životem jist! (*V pravici drží napřažený revolver, jde v pravo a mluví do uzavřené okenní záclony*.) To můj rodinný kruh! A ten chlap si ještě troufá! — Nebylo by líp sám si prostřelit lebku? — Proti úhlavním nepřítelům se bojuje, ale ten tam . . . (*vyhrne záclonu; nenalézaje tam nikoho*): Špína — špína . . . (*potřásá hlavou a jde na druhou stranu na levo*.) Šilenství mi již posedlo rozum anebo — výjimka potvrzuje pravidlo! (*Slyše Lulu přicházet, zastrčí revolver*.)

TŘETÍ VÝSTUP.

LULU. SCHÖN. (*Oba v levo napřed*.)

LULU: Nemohl by sis dnes odpůldne udělat prázdno?

SCHÖN: Co pak ta hraběnka vlastně chtěla?

LULU: Nevím. Chce mne malovat.

SCHÖN: Tak by vypadalo neštěstí, kdyby chodilo na návštěvu.

LULU: Nemohl by sis opravdu udělat prázdno? Tak ráda bych se s tebou projela parkem.

SCHÖN: Zrovna dnes, kdy musím být na burse. Víš, že dnes nejsem volný. Mé celé jmění je v sázce.

LULU: Raděj bych už byla pohřbena, než tak si ztrpčovat celý život jměním.

SCHÖN: Komu se lehce žije, tomu není za těžko umírat.

LULU: V dětství jsem se také vždycky nejstrašlivěji bála smrti.

SCHÖN: Proto jsem si tě přece vzal.

LULU (*objímá ho*): Jsi v špatném rozmaru. Dělaš si příliš starostí. Už celé týdny a měsíce nic z tebe nemám.

SCHÖN (*hladí jí vlas*): Tvá veselá mysl měla mi rozjarit mé stáří.

LULU: Vždyť sis mne ani nevezal.

SCHÖN: A koho jsem si tedy vzal?

LULU: Já si vzala tebe!

SCHÖN: Co se tím na věci mění?

LULU: Stále jsem se bála, že se tím změní ledacos.

SCHÖN: Také tím bylo ledacos zničeno.

LULU: Jen jedno ne, bohudíky!

SCHÖN: Rád bych věděl, co.

LULU: Má láska k tobě.

SCHÖN (*zaškube tváří, kyne jí, aby šla napřed, oba odejdou na levo v předu.*)

ČTVRTÝ VÝSTUP.

HRABĚNKA GESCHWITZOVÁ.

(*Otevře opatrně prostřední dvěře, troufá si do předu a naslouchá; trhne sebou, ježto na galerii zazní hlasy.*) Bože, někdo jde . . . (*Uteče se do dveří na pravo.*)

PÁTÝ VÝSTUP.

SCHIGOLCH. RODRIGO. HUGENBERG.

SCHIGOLCH (*vystoupí nad schody ze záclon, obrátí se na zad*): Kluk ztratil asi kuráž v kavárně „u knotu“?

RODRIGO (*mezi záclonami*): Je ještě malinký pro velký svět a nemůže tak daleko chodit pěšky. (*Zmizí.*)

SCHIGOLCH (*sestupuje se schodů*): Bohudík, že jsme zas doma! Který pitomec to zas naleštil schody! Kdybych si, než budu odtud odvolán, své kosti jednou musil dát odlít do sádky, mohla by mne zde mezi palmami svým návštěvám

ukazovat jako mediceskou Venuši. Samá úskalí, samé léčky. (*Klopýtá.*)

RODRIGO (*sestupuje se schodů, v náruči nesa Hugenbergu; dole ho postaví na nohy*): Kluk má za otce královského policejního ředitele a nemá v těle tolik kuráže, co nejotrhanější pobuda!

HUGENBERG (*nadutě*): Kdyby nešlo o víc než o život a o smrt, to byste mne poznali!

RODRIGO (*chytí ho zas*): Ať visím, jestli celý panáček i se svým hořem lásky váží víc než šedesát kilo.

SCHIGOLCH: Vyhoď ho do stropu a pak ho chyt nohama. To mu hned předem zpění krev, aby se pořádně rozdováděla.

HUGENBERG (*třepaje nohama*): O já, o já, vyženou mne ze školy!

RODRIGO (*sesazuje ho dole na schodech*): Vždyťs ještě ani nebyl v pořádné škole!

SCHIGOLCH: Zde si už leckdo vysloužil prvé ostruhy. Jenom se neostýchat! Nejdřív vám dám kapku, jakou za peníze nekoupíte. (*Otevře skříňku pod schody.*)

HUGENBERG: Ale jestli teď okamžitě nepřijde, [nasekám vám oběma, že vás ještě po smrti budou svrbět záda.

RODRIGO (*posadil se v pravo ke stolu*): Nejsilnějším chlapovi na světě panáček chce nasekat! (*Hugenbergovi*): Ať ti maminka dřív oblékne dlouhé kalhoty.

HUGENBERG (*usedá na levo za stůl*): Raději bych, abys mi půjčil svůj knír.

RODRIGO: Chceš snad, aby tě hned vyhodila ze dveří?

HUGENBERG: Tak u časa, kdybych už jen věděl, co jí říci!

RODRIGO: To ví sama nejlíp.

SCHIGOLCH (*postaví na stůl dvě lahve a tři sklenice*): Tu jednu jsem už včera načal. (*Nalévá do sklenic.*)

RODRIGO (*ruku nad Hugenbergovou sklenicí*): Nedávej mu moc, sice si to vypijem oba.

SCHIGOLCH (*opíraje se oběma rukama o stolní desku*): Pánové kouří?

HUGENBERG (*otvíraje své pouzdro na doutníky*): Zde jsou havana, importky!

RODRIGO (*si běře*): Od tvého papínka? Od pana policejního ředitele?

SCHIGOLCH (*si sedá*): Mám všechno doma. Jenom poroučejte.

HUGENBERG: — Včera jsem ji udělal báseň.

RODRIGO: Cos jí udělal?

SCHIGOLCH: Co jí udělal?

HUGENBERG: Báseň.

RODRIGO (*Schigolchovi*): Báseň.

SCHIGOLCH: Tolar mi slíbil, jestli vyslídím, kde se s ní může setkat o samotě.

HUGENBERG: Kdo pak tu vlastně bydlí?

RODRIGO: Zde bydlíme my.

SCHIGOLCH: Jour fixe — každý bursovní den! — Na zdraví! (*Přituknou si. Pausa.*)

HUGENBERG: — Mám jí to snad nejdřív přečíst?

SCHIGOLCH (*Rodrigovi*): Co chce?

RODRIGO: Číst svou báseň. Chtěl by ji rád trochu natáhnout na skřípec.

SCHIGOLCH (*upřeně se dívá na Hugenbergu*): To jsou oči! To jsou oči!

RODRIGO: To jsou oči, ba, ba! Ty jí po osm dní nedaly spát.

SCHIGOLCH (*Rodrigovi*): Ty se teď dej k ledu.

RODRIGO: To se teď můžeme dát oba. Na zdraví, ty sejkku.

SCHIGOLCH (*připíjí*): Na zdraví, paňáco! Bude-li později ještě lépe, jsem každý okamžik hotov odtáhnout, ale... ale...

ŠESTÝ VÝSTUP.

LULU. PŘEDCHOZÍ. Později FERDINAND.

LULU (*z leva, v elegantní pařížské plesové toaletě, hluboko decolletována, květiny na prsou a ve vlasech; mluví se schoďdů*): Ale děti, děti čekám návštěvu!

HUGENBERG (*povstal*).

LULU: Dostal jste se to do pěkné společnosti. Čekám návštěvu, děti.

SCHIGOLCH: To abych si taky zastrčil kytičku.

LULU: Vypadám dobře?

SCHIGOLCH: Jak se to jmenuje, co máš tady?

LULU: Orchideje. (*Ňadry se sklánějí nad Hugenbergu*).

Přivoňte.

RODRIGO: Čekáte asi prince Escernyho?

LULU (*potřásajíc hlavou*): Chraň bůh!

RODRIGO: Tedy zas někoho jiného!

LULU: Princ odcestoval.

RODRIGO: Vydražit své království?

LULU: Vypátrat novou národnost tam někde u Afriky. (*Vstane, pospíchá po schodech nahoru a vstoupí do galerie*).

RODRIGO (*Schigolchovi*): — On si ji prý totiž původně chtěl vzít.

SCHIGOLCH (*škrtá sirkou, zapaluje a dívá se do světla*): Já jsem si ji také původně chtěl vzít.

RODRIGO: Ty sis ji původně chtěl vzít?

SCHIGOLCH: Co pak ty sis ji původně nechtěl také vzít?

RODRIGO (*škrta sirkou, zapaluje a dívá se do světla*):
Ovšem, že jsem si ji původně chtěl vzít!

SCHIGOLCH: Kdo si ji původně nechtěl vzít!!

RODRIGO: — Tak dobře bych to byl netrefil!

SCHIGOLCH: Nikdo nemusil litovat, že si ji nevzal.

RODRIGO: — Tak to není tvá dcera?

SCHIGOLCH: Ani jí nenapadne.

HUGENBERG (*zatím nervózně a neobratně škrta sirkou*):

Jak pak se jmenuje její otec?

SCHIGOLCH: Se mnou jen renomoval!

HUGENBERG: Jak pak se jmenuje její otec?

SCHIGOLCH: Co povídá?

RODRIGO: Jak se jmenuje její otec.

SCHIGOLCH: Otce nikdy neměla.

LULU (*sejde s galerie a posadí se k Hugenbergovi na lenoch židle*): Co jsem nikdy neměla?

VŠICHNI TŘI: Otce.

LULU: Ovšem, jsem zázračné dítě. (*Hugenbergovi*) Jak pak vy jste spokojen se svým otcem?

RODRIGO: Ó, pan policejní ředitel kouří aspoň slušné doutníky.

SCHIGOLCH: Zavřelas nahoře?

LULU: Zde je klíč.

SCHIGOLCH: Raději jsi ho měla nechat ve dvéřích.

LULU: Proč pak?

SCHIGOLCH: Aby se zvenčí nedalo otevřít.

RODRIGO: Co pak není na burse?

LULU: Je, ale trpí stihomamem.

RODRIGO (*povstal*): Vezmu ho na nohy a hup — přimáčkně se nahoře na strop.

LULU: Vy? Na vás jen mžikne a upláchnete myši dírou.

RODRIGO: Kdo mžikne? Kdo upláchně? (*Obnažuje paži.*) Račte se podívat na ten biceps.

LULU: Ukažte. (*Jde v pravo.*)

RODRIGO (*bije se do paže*): Žula. — Ocel.

LULU (*ohmatává střídavě Rodrigovu paži a svoji*): Kdybyste jen neměl tak dlouhé uši...

FERDINAND (*vstupuje středem*): Pan doktor Schön.

RODRIGO (*vyskočí*) Darebák! (*Otevře dvěře na pravo, uskočí.*) Pámbu s námi! (*Schová se v pravo v předu za záclonami.*)

SCHIGOLCH: Dej mi klíč! (*Odejme Lulu klíč a vleče se po schodech nahoru na galerii.*)

HUGENBERG (*svezl se s židle pod stůl*).

LULU: Že prosím.

FERDINAND (*odejde*).

HUGENBERG (*vystrčí hlavu a naslouchá pod cípem stolní přikrývky; pro sebe*): Doufám, že dlouho nezůstane — pak jsme sami...

LULU (*dotkne se ho špičkou nohy*): Pst!

HUGENBERG (*zmizí*).

SEDMÝ VÝSTUP.

ALVA SCHÖN, PŘEDCHOZÍ.

FERDINAND (*vpustí Alvu. Odejde*).
ALVA (*ve večerním saloním úboru*): Myslím, že se matinée bude konat při rozžatých lampách. Já jsem... (*Zpozoruje Schigolcha, jenž se namáhavě vleče po schodech nahoru.*)
Co pak je to zde?

LULU: Starý přítel tvého otce.

ALVA: Neznám ho.

LULU: Byli spolu ve válce. Vede se mu strašně...

ALVA: Co pak otec je tu?

LULU: Vypil s ním sklenku. Odešel na bursu. — Ale před tím přec posnidáme?

ALVA: Kdy pak je začátek?

LULU: Po druhém. *(Sježto Alva se dívá za Schigolchem):* Jak se ti líbím...?

SCHIGOLCH *(přes galerii odejde).*

ALVA: Neměl bych ti to raději zamlčet?

LULU: Ptala jsem se jen na šaty.

ALVA: Tvá krejčová tě patrně zná líp než já — si smím dovolit tě znát.

LULU: Když jsem se viděla v zrcadle, přála jsem si být mužem... *(Přeruší se) svým mužem! —*

ALVA: Zdá se, že svému muži závidíš štěstí, kterého mu poskytuješ. *(Lulu na levo, Alva v pravo od středního stolu. Dívá se na ni s plachým zalíbením.)*

FERDINAND *(středem, se stolním náčiním, prostře stůl a položí na něj dva přibory; láhev Pommery, hors d'oeuvres).*

ALVA: Bolí vás zub?

LULU *(přes stůl Alvovi):* Nech ho.

FERDINAND: Pan doktor poroučí...?

ALVA: Zdá se mi dnes tak plačtivý.

FERDINAND *(mezi zuby):* Našinec je přec také jen člověk. — — *(Odejde.)*

(Oba zasednou za stůl.)

LULU: — Čeho jsem si na tobě vždy ze všeho nejvíce vážila, je pevnost tvé povahy. Jsi sám sebou tak zcela jist! I když ti hrozilo, že se pro to znesváříš s otcem, vždycky ses mne zastával, jako bratr.

ALVA: Nechme toho. Je to již můj úděl... *(Chce v předu nadzvednouti přikrývku na stole.)*

LULU *(rychle):* To jsem byla já.

ALVA: Není možná! — Je to již můj úděl, že nejléhkomyšlnějšími myšlenkami vždy dokáži vše nejlepší.

LULU: Namlouváš-li si, že jsi špatný člověk, tedy se přelhávaš.

ALVA: Proč mi tak lichotiš? — Pravda, snad nežije na světě tak špatný člověk jako já — který by byl provedl tolik dobrého.

LULU: Rozhodně jsi na tomto světě jediný, kdo mne chránil a při tom neponižoval samu před sebou!

ALVA: Myslíš, že je to tak snadné...?

OSMÝ VÝSTUP.

SCHÖN. PŘEDCHOZÍ.

SCHÖN *(opatrně rozhrnuje oponu, zjeví se na galerii. Mluvě přes jeviště):* Můj vlastní syn!

ALVA: ... Kdo je obdařen božskými dary jako ty, nadešlá ze svého okolí samé zločince a ani o tom neví. — Jsem také jen maso a krev a kdybychom nebyli vyrostli vedle sebe jako bratr a sestra...

LULU: Proto se také jen tobě ukazuji, jaká jsem. Od tebe nemám čeho se obávat.

ALVA: Ujišťuji tě, jsou okamžiky, kdy člověk čeká, že se mu shroutí celé jeho nitro. — Čím více žádá muž od své sebevlády, tím snáze sklesne pod břemenem, které sám si naložil. Z toho mu nepomůže pranic, než... *(chce se podívat pod stůl.)*

LULU *(rychle):* To jsem byla já!

ALVA: Zaklínám tě, dovol, abych si své vyznání víry ponechal pro sebe! Bylas mi nedotknutelnou svatyní a tím jsi mi znamenala víc, než jsi co živa se všemi svými přednostmi mohla být komukoli jinému!

LULU: Jak docela jinak smýšlí o těch věcech tvůj otec!
FERDINAND (*přichází středem, vymění talíře a předkládá pečená kuřata se salátem*).

ALVA (*Ferdinandovi*): Jste churav?

LULU (*Alvovi*): Ale nech ho!

ALVA: Třese se jako v horečce.

FERDINAND: Ještě jsem si nezvykl obsluhovat při stole.

ALVA: Řekněte si o recept.

FERDINAND (*mezi zuby*): Obvykle jezdím s koňmi. — —
(*Odejde*).

SCHÖN (*na galerii, mluvě přes jeviště*): Ten tedy také.
(*Usedne za zábradlím, zakrývá se dle potřeby záclonou*).

LULU: Jaké jsou to okamžiky, o nichž jsi mluvil, kdy člověk čeká, že se mu shroutí celé nitro?

ALVA: Nechtěl jsem o tom mluvit. — Nerad bych se nad sklenkou šampaňského připravil o to, co bylo po deset let mým nejvyšším blahem.

LULU: Ublížila jsem ti. Už o tom nebudu mluvit.

ALVA: A slibuješ mi to na vždy?

LULU: Ruku na to. (*Podává mu ruku přes stůl*).

ALVA (*váhavě ji uchopí, stiskne ji a líbá dlouze a vroucně*).

LULU: Co děláš . . .

RODRIGO (*vystřelí v pravo hlavu ze záclon*).

LULU (*přes Alvu naň zuřivě pohlédne*).

RODRIGO (*se zase schovává*).

SCHÖN (*na galerii, mluvě přes jeviště*): A tam je ještě jeden!

ALVA (*drže její ruku*): Duše — jež si v zászvěti spánek mne z očí . . . Ó, tuto ruku . . .

LULU (*prostě*): Co na ní máš . . .

ALVA: A rámě . . .

LULU: Co na něm máš . . .

ALVA: Tělo . . .

LULU (*nevinně*): Co na něm máš . . .

ALVA (*vzrušen*): Mignon!

LULU (*zcela bez porozumění*): Co na tom máš . . .

ALVA (*vášnivě*): Mignon! Mignon!

LULU (*vrhne se na otomanu*): Nedívej se tak na mne — pro živého boha! Pojďme raději, než bude pozdě. Jsi zvrhly člověk!

ALVA: Vždyť jsem ti řekl, že jsem nejničemnější padouch . . .

LULU: To vidím!!

ALVA: Nemám smyslu pro čest, nemám hrdosti . . .

LULU: Máš mne za sobě rovnou!

ALVA: Tebe? — Ty stojíš tak nebetyčně nade mnou jako — jako slunce nad propastí . . . *Kleče*. Znič mne! — Prosim tě, udělej se mnou konec! — Udělej se mnou konec!

LULU: Co pak mne miluješ?

ALVA: Zaplatím tě vším, co bylo mé!

LULU: Miluješ mne?!

ALVA: Miluješ ty mne — Mignon . . .?

LULU: Já? — Nikoho na světě.

ALVA: Já tě miluji. (*Skryje hlavu na jejím klíně*).

LULU (*obě ruce v jeho kadeřích*): — — Otrávila jsem ti matku . . .

RODRIGO (*vystřelí v pravo hlavu ze záclon, uzří Schöna sedět na galerii a posunky ho upozorňuje na Lulu a Alvu*).

SCHÖN (*miří revolverem na Rodriga*).

RODRIGO (*mu naznačuje, aby mířil na Alvu*).

SCHÖN (*natáhne kohoutek a míří na Rodriga*).

RODRIGO (*bleskurychle se schovává za záclony*).

LULU (*uzří, jak se Rodrigo skryje, spatří Schöna sedět na galerii, vstane*): Jeho otec!

SCHÖN (*vstane, spustí před sebou oponu*).
ALVA (*zůstane bez hnutí na kolenou*).

Pausa.

SCHÖN (*vezme Alvu za rámě*): Alvo!

ALVA (*povstává jako by zmámen spánkem*).

SCHÖN: V Paříži vypukla revoluce.

ALVA: Do Paříže... pusť mne do Paříže...

SCHÖN: V redakci vrážejí hlavou do zdi. Nikdo neví, co psát... (*Vyprovází Alvu středem ven*).

RODRIGO (*vyřítí se z prava ze záclon, chce po schodech nahoru*).

LULU (*zastoupí mu cestu*): Zde se nedostanete ven.

RODRIGO: Pusťte mne!

LULU: Vběhnete mu do náruče.

RODRIGO: Prožene mi kulí lebku!

LULU: Přichází.

RODRIGO (*zapotáčí se zpět*): Zatra... Aby hrom do toho! (*Nadzvedne pokrývku na stole*).

HUGENBERG: Obsazeno!

RODRIGO: Zpropadené živobyti! (*Rozhlíží se, schovává se na levo za portierou*).

SCHÖN (*vejde středem, zamkne dvěře, jde s revolverem v ruce k oknu na pravo v předu, vyhrne gardínu*): — Kam pak ten se poděl?

LULU (*na nejnižších stupních schodů*): Ven..

SCHÖN: Dolů? přes balkon??

LULU: Je akrobat.

SCHÖN: S tím jsem nepočítal. (*Obraceje se proti Lulu*). Ty bestie, jež mne pouličním blátem vlečeš na popraviště!

LULU: Proč jsi mne lip nevychoval?

SCHÖN: Satane! Ty neodvratná zkázo! Co mi zbývá? Vraždit nebo utonout v špině; zmizet, až mne propustí z žaláře, či nad tím bahnem se oběsit! Ty radosti mého stáří! Ty katanská děvko!

LULU (*chladnokrevně*): Tak mlč a zab mne!

SCHÖN: Upsal jsem ti celé své jmění a nežádal ničeho než účtu, kterou každá služka mému domu vzdává. Tvůj úvěr je vyčerpán!

LULU: Mohu se ještě na léta zaručit za svůj účet. (*Přicházejíc od schodů do popředí*). Jak se ti líbí mé nové šaty?

SCHÖN: Pryč s tebou, sice se zítra nade mnou uzavrou vlny a můj syn se udusí ve své krvi. Lpiš na mně, jak nezhojitelná nákaza, již až do hrobu bude otravován můj dech. Chci se vyléčit. Chápeš mne? (*Vnucuje jí revolver*). To je tvůj medikament. — Drž se! Neklesej na kolena! Sama užívej. Ty nebo já, kdo s koho.

LULU (*blízka mllobě sklesne na divan; otáčeje revolverem a tam*). Vždyť to nestřílí.

SCHÖN: Viš ještě, jak jsem tě vyrval z drápů káznice?

LULU: Jsi velmi neopatrný...

SCHÖN: Proč? Že se nebojím děvky? Mám ti věst ruku? Nemáš sama nad sebou slitování? (*Lulu míří na něj*). Jenom zvolna!

LULU (*vystřelí do stropu*).

RODRIGO (*vyskočí z portiery, utíká nahoru po schodech, zmizí přes galerii*).

SCHÖN: Co to bylo...

LULU (*nevinně*): Nic.

SCHÖN (*zvedá portieru*): Co se to zde vyrojilo?

LULU: Trpíš stihomamem.

SCHÖN: — Máš tu v úkrytu ještě více mužů? (*Vyrve jí revolver*). Je tu ještě nějaký muž návštěvou u tebe? (*Jde na*

pravo.) Já ti tvé muže vyčastuji! (*Vyhrne okenní gardiny, otevře dveře na pravo, chytí Geschwitzovou za límec a vleče ji do předu.*) Sjela jste kominem?

GESCHWITZOVÁ (*v smrtelné úzkosti k Lulu*): Zachraňte mne před ním.

SCHÖN (*ii třepe*): Či jste také akrobat?

GESCHWITZOVÁ (*skučíc*): To bolí.

SCHÖN (*ji třepe*): Teď je nutno, abyste zůstala ještě na oběd. (*Vleče ji na levo, strčí ji do vedlejšího pokoje, zamkne za ní dveře.*) Aby se to nerozneslo. (*Sedne si vedle Lulu, vnutí ji revolver.*) Je tam toho ještě dost pro tebe... Podívej se na mne! Nemohu ve svém domě pomáhat svému kočimu, aby mi ozdoboval čelo! Podívej se na mne! Platím si svého kočího. Podívej se na mne! Co pak svému kočimu nepřeji? Ale ten odporný zápach stáje se mi hnusí!

LULU: Dej zapráhnout. Prosím. Pojedeme do opery.

SCHÖN: Do pekla pojedem! Teď jedu já. (*Odvrací revolver v její ruce pryč od sebe proti jejím nadržům.*) Myslíš, že člověk nechá po sobě šlapat, jako ty šlapeš po mně, a že se pak rozmyslí, má-li zvolit na konec života žalář, či zjednat si zásluhu tím, že svět osvobodí od tebe? (*Stahuje jí paži.*) Tedy ukončí. Bude to nejšťastnější upomínka mého života. Spusť!

LULU: — Dej se rozvést.

SCHÖN (*povstává*): To scházelo. Aby se zítra bavil někdo jiný, kde já jsem se potácel z propasti do propasti, v týle sebevraždy a před sebou tebe. To si troufáš vyslovit? Co jsem svým životem do tebe vdechl, to má být předhozeno divokým šelmám? Vidiš svou postel a na ní oběť určenou k porážce? Hochovi se po tobě stýská. — Dala ty ses rozvést? Tys ho podupala, tys mu vyrazila mozek, krev jsi mu vylišovala a zachycovala v zlatácích. Já se

dát rozvést! Dá se kdo rozvést, když člověk vrostl do člověka a když by se ho půl musilo vyrvat? (*Sáhá po revolveru.*) Dej.

LULU: Slitování!

SCHÖN: Uspořím ti námahu.

LULU (*odtrhne se od něho, držíc revolver hlavní dolů, rozhodným, sebevědomým tónem*): — Jestliže se lidé k vůli mně zabíjeli, nesnižuje to mou cenu. — Tys věděl stejně dobře, proč si mne břeš za ženu, jako já, proč si tě беру za muže. — Podváděl jsi se mnou své neilepší přátele, nebylo dobře možno, abys sám sebe podvedl mnou. Přinášíš-li mi v obět konec svého života, tedy měš za to celé moje mládí. Ty se v tom vyznáš desetkrát líp než já, co má větší cenu. Já jsem se co živa nechtěla zdát něčím jiným než za co mne měli, a nikdy mne na světě neměli za nic jiného, než za to, čím jsem. — Ty mne chceš přinutit, abych si kulkou prostřelila srdce. Není mi už šestnáct let; ale abych si kulkou prostřelila srdce, na to jsem přece jen trochu mladá!

SCHÖN (*dorážeje na ni*): Na zem, vražednice! Na zem, povídám! Na kolena, vražednice! (*Zatlačí ji až před schody. Zvedá ruku.*) Na zem — a nikdy se už neodvažuj vstát!

LULU (*klesla na kolena*).

SCHÖN: Modli se k bohu, vražednice, aby ti dal sílu! Vzávej nebesa, aby ti k tomu poskytla síly!

HUGENBERG (*vyskočí z pod stolu, odstrčí židli*): Pomoc!

SCHÖN (*obráti se proti Hugenbergovi, k Lulu obrácen zády*).

LULU (*ruku na očích, vypálí na Schöna pět ran a stále ještě tiskne kohoutek*).

SCHÖN (*kácí se do předu, zachycen Hugenbergem, jenž ho spouští na židli*): A — zde — je — ještě — jeden...

LULU (*vrhá se k Schönovi*): Milosrdný bože...

SCHÖN: Pryč! Pryč ode mne!... Alvo!

LULU (*na kolenou*): Jediný, kterého jsem milovala!

SCHÖN: Děvko! Vražednice! . . . Alvo! Alvo! — Vodu!

LULU: Vodu; umírá žízni. (*Naplní sklenici šampaňským a dává ji Schönovi ke rtům*).

ALVA (*přichází přes galerii, sestupuje se schodů*): Otec! Pro živého boha, otče!

LULU: Já jsem ho zastřelila.

HUGENBERG: Je nevinná!

SCHÖN (*Alvovi*): Tos ty. Nepodařilo se.

ALVA (*chce ho zvednout*): Musíš na lože. Pojď . . .

SCHÖN: Nesahej tak na mne. — Zajdu žízni . . .

LULU (*přichází s číší šampaňského*).

SCHÖN (*k Lulu*): Jsi stále stejná. (*Napiv se, Alvovi*): Nenech ji utéci. — Teď dojde na tebe . . .

ALVA (*Hugenbergovi*): Pomozte mi, doneseme ho na postel.

SCHÖN: Ne, ne, prosím, ne. Sekt, vražednice . . .

ALVA (*Hugenbergovi*): Pomozte mi. (*Ukazuje na levo*). Do ložnice. (*Oba Schöna vzpřímí a odvádějí na pravo. Lulu zůstane vedle stolu, v ruce sklenici*).

SCHÖN (*stená*): Ó bože, bože, bože . . .

ALVA (*ježto dveře jsou zamčeny, otočí klíčem a otevře*).

HRABĚNKA GESCHWITZOVÁ (*vystoupí z vedlejšího pokoje*).

SCHÖN (*uvidívá ji, prkenně se vzpřímí*): Ďábel! — (*Skácí se na znak na koberec, strhne v pádu červenou záclonu, která ho přikryje*).

LULU (*vrhne se na zem vedle něho, vezme jeho hlavu na klín, políbí ho*): Má to odbyto. — (*Vzpřímí se, chce nahoru po schodech*).

ALVA (*ji chytí*): Ani na krok! —

GESCHWITZOVÁ (*k Lulu*): Já myslila, žeš to ty. (*Přeběhne přes jeviště, na levo ven*).

LULU (*vrhaje se na zem před Alvou*): Nesmíš mne vydat soudu. Je to moje hlava, kterou mi utnou. Já ho zastřelila, protože chtěl zastřelit mne. Nemilovala jsem nikoho na světě než jeho. Alvo, žádej co chceš. Nedopusť, abych padla do rukou spravedlnosti. Je mne škoda! Jsem ještě mladá. Po celý život budu ti věrna. Jen tobě jedinému budu náležet. Podívej se na mne, Alvo. — Pro boha, podívej se na mne! Podívej se na mne! (*Zvenci se tluče na dveře*.)

ALVA: Policie. (*Jde otevřít*).

HUGENBERG: Vyženou mne ze školy.

(*Opona.*)